CALVINIST-

Contact

LEADING HOLLAND-CANADIAN MAGAZINE IN CANADA

3rd Year of Pub. CHATHAM, ONTARIO, NOVEMBER 1, 1951 NO. 27

Foto: Can. Nat. Railways

„Ik antwoord u door de lopen van mijn kanonnen", antwoordde de oude graaf Frontenac aan de onderhandelaar van de Engelse vloot, die de overgave van de stad kwam eisen. Onze foto toont u een van de kanonnen, waaruit het donderend antwoord klonk. Het kanon staat op het King's Bastion in Quebec. Links ziet men het Chateau Frontenac Hotel, dat naar de oude graaf genoemd is.

Paul de Koekkoek:

Van het Kerkelijk erf

De vergadering van classis Pasific, die gehouden werd van 3 tot 5 Oct., was van meer dan gewoon belang en dat vooral omdat een drietal candidaten werden onderzocht en toegelaten tot de Dienst des Woords en de Sacramenten en omdat de classis voor de tweede maal „moeder" werd. Andere zaken van belang waren, dat de classis toestemming gaf tot organisatie van gemeenten te Felkwa, Albani en Pitt Meadows alle in British Columbia en ook een vierde gemeente te Lynden, Wash. Ook werden de gemeenten van Edmonton II en Ladner bij de „Canadian Emergency Building Fund" aanbevolen voor steun tot verkrijging van een eigen kerkgebouw. De classis werd toegesproken door Ds. A. Brink van het Calvin College en de Theologische School, Ds. Elderveld van onze „Back-to-God"-radio-omroep en door Ds. J. M. Vande Kieft, die als algemene Inwendige Zendeling zijn advies gaf in zaken betreffende de Inwendige Zending.

Het was een aangename taak voor de classis de drie broeders, T. Hofman, C. Vos en L. Sweetman te onderzoeken en met algemene stemmen toe te laten tot het predikambt. Dit deel onzer kerk werd met hen drie predikanten rijker en zo werd enigszins vergoed het verlies dat de classis leed door het vertrek van Ds. J. Schuurman naar Holland Marsh en door het heengeen van een 7 predikanten, die tengevolge van een nieuwe classis in Canada (Alberta) niet langer tot classis Pasific zullen behoren.

Een speciale zitting werd gewijd aan het heengaan van dat deel der kerken, dat straks dat classis Alberta zal vormen. Op verzoek van Ds. Posthuma, president der vergadering, nam Ds. Schuurman de leiding op zich. Ds. J. de Jong sprak over het verleden van classis Pacific, die door de geboorte van classis California al eerder moeder was geworden. Ds. P. Hoekstra sprak voor hen die heengingen om de nieuwe classis te vormen en Ds. P. Spoelstra sprak de vertrekkenden toe.

Niet alleen werden de weldaden des Heeren in de groei van classis Jacific aangewezen, maar ook die in aangename atmosfeer, die gewoonlijk de classicale vergaderingen inderdaad pacific (vreedzaam) deden zijn en, natuurlijk, „classis Alberta" werd des Heeren milde zegen toegewenst en toegebeden.

Classis Pacific telt nu 23 gemeenten, 15 predikanten, 1657 gezinnen en 3657 belijdende leden. Classis Alberta, waartoe ook de gemeenten van centraal British Columbia behoren, telt nu 15 gemeenten, 9 predikanten, 771 gezinnen en 1478 belijdende leden. Het was een blijde gebeurtenis, dit uiteengaan vanwege de snelle groei onzer kerken (vooral in Canada), maar toch ook weer iets, dat pijnlijk aandoet. Voortaan zullen vele broeders elkander niet zo in classicale gemeenschap in „Pacific" ontmoeten.

Dat Ds. H. S. Koning van Houston, British Columbia, zijn emeritaat moest aanvragen, omdat zijn gezondheid faalt, is ook een pijnlijke zaak, voor de classis, maar ongetwijfeld voor hemzelf. Geve de Heere hem die mate van herstel,dat hij naar de wens van zijn hart de kerken van Michigan, waar de Konings zich denken te vestigen, zal kunnen dienen.

Ds. P. van Dyk van Nobleford, Alberta, vroeg ook zijn emeritaat aan, doch op verzoek van de classis wilde hij zijn aanvrage terugnemen voor 't ogenblik, ziende het gebrek aan predikanten, die het Hollands machtig zijn in Canada.

Nogmaals: niet zelfstandig institueren.

We kunnen niet nalaten op deze wandeling over ons kerkelijk erf nogeens te letten op de actie, die tegenwoordig uitgaat van sommige broeders van de Christelijk Gereformeerde Kerken van Nederland, die in de Verenigde Staten en in Canada hun tenten hebben opgeslagen. Het betreft ook en vooral de predikanten Ds. Zijderveld van Grand Rapids, Michigan, en Ds. Tamminga van Chatham, Ontario, die bezig blijken te zijn leden van bovengenoemd kerkverband in Nederland, maar vandaar ge-emigreerd, in zelfstandig kerkverband te institueren.

Ik schrijf dit, terwjl ik van huis ben. 'k Kan slechts de hoofdzaak even aanstippen, maar hoop er in een volgend nummer op terug te komen. Temeer, omdat ons volk door het schrijven van Ds. Zijderveld in „De Wachter" (Ch. Ref.) een paar weken geleden, een minder juiste kijk kan hebben gekregen op de verhouding tussen de Synode der Chr. Geref. Kerken in Nederland en de Ch. Ref. Church in Canada en Amerika. Het officiele standpunt van die kerken in Nederland wordt duidelijk weergegeven door een schrjven aan ons en in de „Canadian Calvinist" van October 1950 gepubliceerd.

(Vervolg op pag. 15)

CALVINIST-*Contact*

Holland-Canadian Magazine in Canada.

Published every 1st and 15th of the month. Published under auspien of the Ch. Ref. Immigration Societies in Canada.

Managing Editor: **John Vander Vliet,** 304 Dundas St. W., Trenton, Ontario

Contents: All matters for publication (except advertising) should be sent to the office of the Managing Editor.

Business Manager: **John Vellinga,** Box 234, Chatham, Ont.

Subscriptions and advertising: Send all subscriptions, renewals and advertising to the office of the Business Manager, Box 234, Chatham, Ont. Subscriptions $3.— a year in advance.

Printers: **The Mercury Press,** Chatham, Ont.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Saamhorigheid

EDITORIAL DOOR JOHN VANDER VLIET

Het comite van de Christian Reformed Church zag zich in 1946 door de Synode een belangrijke taak toegewezen, n.l. het plaatsen van Nederlandse immigranten op Canadese farms. De oorspronkelijke bedoeling was dat alleen personen zouden geholpen worden van wie men kon verwachten, dat zij zich zouden aansluiten bij de kerk die de opdracht had verstrekt. Later werd deze taak uitgebreid tot het verlenen van hulp bij plaatsing van alle Nederlanders. Toen echter geleidelijk ook andere kerkgenootschappen zich gingen interesseren voor immigratie vanuit Holland werd weer tot het eerste plan teruggekeerd.

Er was slechts weinig personeel beschikbaar en de geldmiddelen moesten komen van vrijwillige gaven. De kleine groepen ontvingen geestelijke verzorging. 's Zondags reden bussen en auto's om de mensen naar de kerk te brengen. De nazorg nam veel tijd in beslag en de stroom van immigranten nam gestadig toe. In 1950 stond de Synode een dollar per gezin toe voor het werk van het Comite en zijn vertegenwoordigers, welk bedrag in 1952 zal verhoogd worden tot anderhalve dollar.

Een sterk gevoel van saamhorigheid was de drijfveer van deze hooggewaardeerde hulp van onze kerken. Men voelde zich verplicht de geloofsgenoten voor, bij en na aankomst te helpen. Men wist zich van God geroepen om nodeloze verstrooi-ing te voorkomen. Nooit heeft bij de kerk of bij het Comite en zijn fieldmen de gedachte overheerst, dat wij ons niet zouden verspreiden over het gehele land. Alleen wilden wij ons verspreiden als groepen en gemeenten, niet als eenlingen, tussen de Canadese bevolking. Dit idee kwam zowel het slagen van een goede immigratie ten goede als het versterken van de onderlinge band.

Intussen bleef dit land bewaard voor oorlog en nam welvaart en ontwikkeling in sterke mate toe. Het gevolg daarvan was, dat Canada een geheel nieuwe positie ging innemen in de rij der natie-en, een positie van grote betekenis. De regering zag de noodzakelijkheid in van een veel grotere bevolking en begon immigratie uit andere landen nog meer dan voorheen aan te moedigen. Ook uit Nederland en niet alleen van boeren maar ook van personeel voor onze groeiende industrie-en. Een conservatieve schatting heeft het aantal immigranten uit Nederland voor 1952 beraamd op 18000 waarvan 12000 voor de agrarische bedrijven.

Uit de aard der zaak zal slechts een gedeelte van dit aantal voor onze rekening komen maar toch zal onze taak voor 1952 ongeveer verdubbeld worden. Voegt men daarbij de toenemende moeilijkheid om aan woningen te komen en het betrekken van nieuwe posten in streken waar tot nog toe niet of weinig gewerkt werd, dan zal men geredelijk tot de conclusie komen, dat uitbreiding van personeel nodig is om recht te laten wedervaren aan het werk. Daar echter aan 't benoemen van geschikte personen financiele en ander moeilijk te overkomen bezwaren verbonden zijn zal het nodig zijn nieuwe hulpbronnen aan te boren voor het verrichten van die taak.

Deze hulp zal moeten komen van de immigranten die de laatste jaren hier zijn aangekomen in samenwerking met de bestaande organisaties. Sommigen hebben reeds een belangrijk aandeel genomen in onze actie. Zij hebben vaak geheel belangeloos geholpen bij alle voorkomende werkzaamheden in verband met de komst van immigranten. Zij hebben een groot saamhorigheidsbesef aan de dag gelegd en de morele plicht gevoeld, waar zij zelf eerst geholpen werden, nu ook bereid te moeten zijn hulp te bieden aan anderen.

Deze taak van zelfopoffering zal in nog grotere mate gevraagd worden in het komende jaar. Aan wie kan men dan ook beter deze dienst bewijzen dan aan de „huisgenoten des geloofs" betreffende welke Paulus ons vermaant, dat wij het allermeest weldadigheid zullen doen.

Laat ons ons dan tot samenwerken, tot helpen gereed maken. Volgend voorjaar zullen de boten in onze havens binnenlopen en de treinen onze mensen over alle provincies verspreiden. Onze fieldmen kunnen slechts op enkele plaatsen hulp bieden, maar zij die reeds enige jaren hier zijn kunnen vrijwel overal helpen. Hoe moedgevend is het als men soms midden in de nacht bij de aankomst van een immigrant enkele oudere immigranten op een station ziet staan om de nieuwelingen te verwelkomen. Sommigen zullen tijdelijk worden ondergebracht. Anderen zullen aan de noodzakelijke meubels moeten worden geholpen. Er zullen er zijn, die na al de voorbereidingen, toch nog zonder werk zijn als zij aankomen. De liefde tot de naaste dringt ons hen bij te staan in hun nood om Christus' wil. „Ik was een vreemdeling en gij hebt mij geherbergd, naakt en gij hebt mij gekleed".

Laat er bij ons allen grote belangstelling bestaan voor het werk der immigratie. Wij behoren dankbaar te zijn dat wij dit werk mogen doen, want de nood in Nederland neemt gaandeweg toe en voor velen ziet het er donker uit tenzij hen hier en in andere landen hulp wordt geboden. Eerst met hun plaatsing, daarna met raad en daad in moeilijke omstandigheden, volgens een welomlijnd plan en met volharding en getrouwheid tot het eind toe. Dat is saamhorigheid.

Dankdag in Canada

De oorsprong van de Canadese Dankdag, die gewoonlijk gevierd wordt op de tweede Maandag in October, gaat terug tot de tijd van Koningin Victoria. De eerste viering had plaats op 15 April 1872. Men dankte niet voor de oogst, maar voor het herstel van de toenmalige „Prince of Wales", de latere Koning Edward VII, die ernstig ziek was geweest. Canada was als zelfbesturend gewest, slechts 5 jaar oud toen deze dankdag door het gouvernement werd uitgeschreven.

Sinds dien heeft men dankdag gehouden op verschillende tijden en om verschillende redenen. De laatste 20 jaar heeft de viering steeds plaats gehad op de tweede Maandag in October.

Ofschoon de eerste Dankdag werd gehouden in 1872 was er toch van een geregelde viering geen sprake tot 1879. In dat jaar vaardigde de regering een proclamatie uit, dat Donderdag de zesde November zou afgezonderd worden als een dankdag voor de overvloedige oogst. En zo werd het voortaan op een enkele uitzondering na een dankdag voor het gewas.

Een van die uitzonderingen kwam voor in 1887 toen op 21 Juni de 50-jarige herdenking werd gevierd van Koningin Victoria's troonsbestijging. En in 1887 toen op 22 Juni het diamanten regeringsjubileum werd gevierd van dezelfde Koningin. In 1902 liet men Dankdag vallen op 9 Augustus zodat het tegelijk gevierd kon worden met de kroning van Koning Edward VII, maar in 1903 werd de viering weer in de herfst gehouden.

Na de eerste wereldoorlog besloot de regering Dankdag en Armistice Day (herdenking van de Wapenstilstand in 1918) op dezelfde dag te doen vallen en wel op de Maandag van de week van de elfde November. Dit werd volgehouden tot 1931 in welk jaar de regering op aandrang van de Veteranen-organisatie de twee vierdagen weer van elkaar scheidde.

Nadien is Dankdag steeds gehouden op de tweede Maandag in October met uitzondering van het jaar 1925 toen op die dag een algemene verkiezing plaats had en Dankdag werd verschoven naar de drie-en-twintigste October. In het jaar 1945 werd aan de dag een bijzondere betekenis gegeven doordat dank gebracht werd voor het eindigen van de tweede wereldoorlog.

Het is noodzakelijk, dat ieder persoonlijk dankt voor ontvangen zegeningen.

Het is goed, dat een volk, als natie dankt.

Thanksgiving

With gratitude the spirit sings
For all life's common little things -
For sun that warms the autumn air,
For folk who with us daily fare;
For busy day and peaceful night
With friends around the hearth-fire bright;
For corn in shock and grain in bin,
For autumn's gift all garnered in;
For neighbor's light across the way
And children's laughter bright and gay.
And oh! for all the countless things
The dawn of every new day brings
We bring, O God, our thanks to Thee -
Oh, grateful may we ever be.

Niet betaalde abonnementen Kosten ons veel tijd en centen

J. VANDER VELDEN

TUSSEN HUIS EN SCHOOL

EIGEN SCHOLEN OOK IN CANADA

In een artikel „De grote lijnen", voorkomend in het Augustus-no. van „Contact", komt o.m. de volgende passage voor, die ik zo vrij ben even over te nemen:

„De gedachte, dat deze omvangrijke overplaatsing van mensen uit Nederland zou zijn gedaan omdat er aan de overkant geen land genoeg meer is voor de kinderen, is te oppervlakkig om juist te kunnen zijn. Er zijn grotere motieven. God is bezig een deel van oud Europa over te planten op Canadese bodem".

Met deze gedachte van de redacteur voor ogen wil ik trachten in dit artikel iets te zeggen over de noodzakelijkheid van eigen vrije Christelijke scholen in Canada. Ik twijfel er niet aan of een gesprek over de school zal zeker de belangstelling van vele lezers hebben. Zoals we in Nederland meeleefden met het onderwijs dat onze kinderen dag aan dag ontvangen, doen we dat toch hier niet minder?

—

Ik wil dan beginnen met iets dat onder ons volkomen zekerheid heeft. Ouders die bij de doop van hun kinderen, die als Verbondskinderen „in Christus geheiligd zijn", voor God en Zijn gemeente beloofd hebben „deze kinderen, als ze tot hun verstand gekomen zullen zijn in de voorzeide leer naar hun vermogen te onderwijzen en te doen onderwijzen", zullen zeker, wanneer ze ernst willen maken met deze belofte, begeren dat ook het „doen onderwijzen" gebeurt in overeenstemming met Gods ordinanti-en. Ze zullen trachten hun kinderen een werkelijk „Christelijke" opvoeding te geven en te laten geven, d.w.z. een opvoeding waarbij het er om gaat de kinderen, die zij van God ontvingen, voor Hem op te voeden. Wanneer de ouders nu een deel van de opvoeding overdragen aan de school, spreekt het vanzelf dat die school de beste, of eigenlijk de enig goede is voor hun kinderen, waar de dingen van Gods Koninkrijk voor alles en eerst onderzocht worden, waar, met hoeveel gebreken ook, gestreefd wordt het opvoedingsideaal te benaderen dat Paulus in 2 Tim. 3 : 17 aldus omschrijft: „.... opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust".

Ik meen dat hiermee de plicht van de ouders tot het zoeken van Christelijk onderwijs voor hun kinderen voldoende is aangetoond.

Voor een Christen is de verhouding tot God centraal, alles hangt hiervan af en alles wordt hierdoor bepaald, ook het uitgangspunt en doel van de opvoeding. Prof. Bavinck heeft het eens zo uitgedrukt: „Niet 's mensen verstand of deugd, rang of stand, rijkdom en ere, maar de vraag of hij een kind van God is, bepaalt zijn waarde en beslist over zijn lot".

De school, die wij voor onze kinderen zoeken, zal dus niet enkel of in de eerste plaats tot taak hebben hen te vormen tot nuttige leden van de maatschappij, tot harmonische mensen zonder meer, maar moet leven uit de gedachte van Schrift en Belijdenis dat God Souverein is en de mens Zijn schepsel en dat alleen in het Evangelie de enig vaste grondslag en het zuivere beginsel te vinden is waarnaar wij ons in huis en school bij opvoeding te richten hebben. Onze kinderen zijn, om nog een ons prachtige Doopsformulier aan te halen „erfgenamen van het rijk Gods en van Zijn Verbond" en hieruit vloeit voor de ouders de verplichting toe te zien dat ook de schoolopvoeding er op gericht moet zijn de kinderen de betekenis van hun doop te leren verstaan en zo mee moet werken aan de groei van de „mens Gods".

En nu de belangrijke vraag: kan de „public school" onze kinderen deze schoolopleiding geven? Ik wil hierover in alle bescheidenheid, wat mij als new-Canadian past, mijn mening weergeven.

Wij kunnen bij het beantwoorden van deze vraag, allereerst met dankbaarheid constateren dat op de Canadese school de Bijbel geen verboden boek is en dat het opvoeden „tot alle Christelijke en maatschappelijke deugden" hier geen phrase hoeft te wezen. Ik geloof dat we het als een zegen Gods mogen zien dat in dit land nog zoveel „Christian teachers" aan de kinderen proberen door te geven wat voor hen en ons het belangrijkste is in dit leven. Ik weet dat vele ouders die dit lezen het met mij eens zijn, dat wij dankbaar moeten zijn voor de arbeid van deze mannen en vrouwen. Ik wil hier nog aan toevoegen dat wanneer onderwijzers aan „public schools" hun Christelijke levensovertuiging in school uitdragen, zij niet als dit in Nederland het geval was en nog is, met onderwijzers in de openbare school, in conflict moeten komen met wettelijke voorschriften. Voor mij ligt „Programme of Studies", een uitgave van het Ministerie van Onderwijs in Ontario. Uit de inleiding hiervan neem ik over: „De school moet trachten het kind er toe te brengen die idealen van handel en wandel als zijn eigen te kiezen en te aanvaarden die in een Christelijke en democratische maatschappij in ere zijn".

En verder: „In dit Programme worden geen aanwijzingen in bijzonderheden gegeven met betrekking tot het aanleren van Christelijke gewoonten. Godsdienstig onderwijs kan niet beperkt worden tot afzonderlijke uren op de rooster. Het raakt het onderwijs van alle vakken en de verstandige onderwijzer zal er naar streven bij de verschillende onderdelen van de schoolarbeid de leerlingen, voorzover hun vermogen dit toelaat te doordringen van de fundamentele waarheden van het Christendom met betrekking tot het menselijk leven en denken.

Ik heb dit aangehaald omdat ik ook de „public school" recht wil laten wedervaren. Wij kunnen er met dankbaarheid uit afleiden dat een Christelijk onderwijzer zijn overtuiging in die school zeer zeker niet behoeft te verzwijgen. Integendeel!

Maar - en dit lijkt mij van beslissende betekenis - wat waarborgen hebben de ouders in dit opzicht ten aanzien van de „public school?" Hoevelen van de onderwijzers zijn niet van een positief Christelijke levensovertuiging? Ikwil aannemen dat er geen athe-isten onder hen zijn, maar levert een opvoeding in humanistische zin, onder een vernis van Christelijkheid, niet nog groter gevaren op voor onze kinderen dan een opvoeding die beheerst wordt door een uitgesproken onverschillige of een lauwe gezindheid ten opzichte van de dingen die wij het hoogst achten, ook en vooral bij opvoeding en onderwijs?

Geeft de vrije, Christelijke school ons in dit opzicht dan absolute waarborgen? Weten we dan met zekerheid van de onderwijzer aan een school, die zich „School met de Bijbel" noemt, dat hij oprecht gelooft wat hij de kinderen leert?

Wij kunnen het hart van geen enkel mens beoordelen, ook niet van een onder-

wijzer. Maar het bestuur, in opdracht van de ouders, zal nauwlettend moeten toezien aan wie de opvoeding van hun kinderen wordt toevertrouwd en de vraag „wat **is** hij?" moet eerder aan de orde komen dan de vraag „wat **kan** hij?"

Het volgende waarop ik in dit artikel even wil ingaan is dit.

In Nederland en wellicht ook hier in Canada wordt tegen de vrije school wel eens aangevoerd dat we om onze kinderen geen beschermende tuin moeten planten, of zoals de vrijzinnigen het plachten te noemen: geen lichtbenemende schotjes moeten timmeren. Veel beter is het de kinderen van allerlei richtingen kennis te laten nemen en ze de volle vrijheid te laten om op rijpere leeftijd zelf te beslissen welke ze uit die alle als waarheid voor zich zelf willen aanvaarden.

Hierop zeggen we dit. Het welbewust kiezen tussen verschillende levens- en wereldbeschouwingen, tussen beginsel en beginsel is geen kinderwerk, is voor volwassenen vaak zeer moeilijk en naar onze overtuiging onmogelijk zonder de lamp voor onze voet en het Licht op ons pad, waarvan Ps. 119 spreekt.

Bovendien: op lichamelijk gebied wil niemand van zo'n vrijheid weten en handelt men heel anders. Hier wel alle mogelijke voorzorgen, hier wordt wel voor het kind gekozen, bepaald wat het wel en niet zal eten. Zouden we dit dan in geestelijk opzicht niet moeten doen? Het is onze plicht te trachten de kinderen op te voeden tot de ware vrijheid, in gebondenheid aan Gods Woord.

Zoals planten alleen maar kunnen tieren in bodem en zonneschijn, zo kan de mens zich alleen maar ten volle ontplooien in die gebondenheid aan Gods Wet en Openbaring.

—

Tenslotte nog dit en nu grijp ik terug op de passage die ik aan het begin heb overgenomen. Als wij het zo bezien, en ik geloof met de redacteur dat wij het zo **moeten** bezien, dat God er een bedoeling mee heeft als Hij een deel van de Calvinistische bevolking van oud Europa overplant op Canadese bodem, dan zal de vraag of wij onze kinderen ook in Calvinistische geest zullen laten onderwijzen, geen vraag meer zijn.

Het is meer dan vijftig jaar geleden dat Dr. Kuyper zijn bekende Stone-lezingen over het Calvinisme hield, maar ik geloof dat zijn uitspraak in de eerste lezing „Het Calvinisme in de historie" nog niet verouderd is: „Het Calvinisme is het enig afdoend, enig gewettigd, enig steekhoudend verweer voor de Protestantse volkeren tegen het indringend en hen overstromend Modernisme".

En als dit ons misschien wat „zwaar" in de oren klinkt, zou dat dan ook kunnen komen doordat de glans van het Calvinisme: het staan met heel zijn leven voor Gods aangezicht, voor ons is gaan verbleken of doordat wij de gevaren van het „overstromend Modernisme" niet zo scherp meer onderkennen?

Aan de andere kant: als het onze overtuiging is dat de harmonie van het Christelijk ideaal het zuiverst gegrepen en vastgehouden is in het Calvinisme, dan zullen wij deze beginselen, waarvan de doorwerking voor ons volk en heel de wereld van zo geweldige betekenis is geweest, trachten te verbreiden en te bewaren.

Te verbreiden onder de bevolking in Canada, omdat wij „een zoutend zout moeten zijn, door geloof en wandel".

Te bewaren omdat we willen dat de leer van het alles uit en tot God, de leer van Zijn volstrekte Souvereiniteit, waarin de voornaamste vraag niet is hoe de mens zalig wordt maar hoe God al de ere verkrijgt die Hem toekomt, ook voor onze kinderen, voor het toekomende geslacht, niet verborgen zal zijn. Wat kan de school hierbij als bewarend element, onder Gods zegen, van grote betekenis zijn.

Zeker, wij kunnen niet meer dan planten en natmaken en van God moet de wasdom komen, maar.... wij hebben Zijn belofte, dat Hij die wil geven - op ons gebed!

John C. Verbrugge:

FOR THE YOUNG PEOPLE

Dear Young Canadian Calvinists;

This month I want to bring to your attention a thought which I believe is well worth pondering, even though it comes to you in the words of another. It touches on the matter of character. As Christians we want to develop a character which is in harmony with our faith, and which is reflected in the expression of our eyes and the lines on our face. The following is quoted from a minister of a previous generation, the Rev. T. DeWitt Talmage, under the title of "Character of Soul in the Face". "The character of the face is decided by the character of the soul. The main features of our countenances were decided by the Almighty, and we cannot change them; but under God we decide whether we shall have countenances benignant or baleful, sour or sweet, wrathful or genial, benevolent or mean, honest or scoundrelly, impudent or modest, courageous or cowardly, frank or sneaking. In all the works of God there is nothing more wonderful than the human countenance. Though the longest face is less than twelve inches from the hairline of the forehead to the bottom of the chin, and the broadest face is less than eight inches from cheek bone to cheek bone, yet in the small compass God has wrought such differences that the sixteen hundred million of the human race may be distinguished from eachother by their facial appearances. The face is ordinarily the index of character. It is the throne of emotions. It is the battleground of the passions. It is the catalogue of character. It is the map of the mind. It is the geography of the soul. And while the Lord decides before our birth whether we shall be handsome or homely, we are, by the character we form, deciding whether our countenances will be pleasant or disagreeable. This is so much so that some of the most beautiful faces are unattractive, because of their arrogance or deceitfulness, and some of the most rugged and irregular features are attractive because of the kindness that shines through them. Accident, or sickness, or scarification may veil the face so that it shall not express the soul, but in the majority of cases give me a deliberate look at a man's countenance, and I will tell you whether he is a cynic or an optimist, whether he is a miser or a philanthropist, whether he is noble or dastardly, whether he is good or bad."

Don't you think there is something well worth thinking about, young people? And how important that we be concerned as Christian young people to have characters which will reflect the beauty of holiness in the sparkle of our eyes and the genuine kindness upon our faces. These features can become ours only if we cultivate the intimate walk with our crucified, risen and ascended Lord. Do not allow the look of a dissipated life to be seen on your face. And do not think that by means of paints and pencillings you will really become beautiful. Beauty of soul is inward and will shine out to reflect what we really are.

Saskatoon groeide

DOOR GOEDE EN KWADE JAREN

Een vreedzame Methodisten nederzetting

Saskatoon in het hart van de Canadese prairies is in weinige jaren uitgegroeid tot een stad van erkende reputatie, beroemd door haar graanindustrie en haar Universiteit. Het is een mooie stad met haar brede rivierfronten, fraaie bruggen en ruime straten. Haar toekomst schijnt verzekerd, vooral ook sinds de bodem in haar nabije omgeving rijk aan delfstoffen blijkt te zijn. Niet altijd heeft de toekomst der stad er zo goed uitgezien. Er zijn vele donkere tijden geweest in haar geschiedenis, maar altijd hebben de bewoners van de stad de hoop levendig gehouden. Hun hardnekkig volhouden is beloond geworden, want nu is Saskatoon een van de grote steden van Canada, die hoopvol de toekomst tegen gaat.

DE OUDE VIJAND: DROOGTE

Een van de moeilijkste perioden uit de geschiedenis van Saskatoon viel tussen 1930 en 1940. Het was een herhaling van wat de stad al eerder beleefd had, maar nu dubbel hard omdat dit samenviel met de crisis, die destijds de gehele wereld teisterde met werkeloosheid en armoede.

Saskatoon was in korte tijd uitgegroeid tot een handelscentrum van erkende reputatie. Zo snel was haar groei, dat men van haar sprak als van „de wonderstad van het Westen". De vlakten van Saskatchewan, die eeuwenlang onaangetast hadden gelegen en slechts betreden waren door de hoeven van enorme kudden buffels, werden onder de handen van werkdriftige kolonisten uit alle delen der wereld opengescheurd en het graan, dat aan de ruige voren werd toevertrouwd loonde met fabelachtige oogsten van goudgeel, ruisend graan, dat in treinlading na treinlading z'n weg vond naar een van de Canadese havens. Vanuit die havens werd 't in grote schepen vervoerd naar alle delen en wereld in ruil tegen klinkende munt. Dat waren de gouden jaren van Saskatoon. Maar toen kwam de crisis. Het graan bleef opgetast in de silo's. De grenzen waren gesloten en de overvloed van Saskatchewan, het gouden graan, lag nutteloos te wachten, ja, waarop. En bijna tegelijk met de crisis kwam de oude vijand van de prairiegronden terug: de droogte. Het regende niet. Jaar en dag bleef de hemel hel van laaiend licht. De grond, waarin de welvaart wortelde van stad en provincie, verdroogde en verpulverde. En bij het minste zuchtje wind stoof het weg als stof. Het graan vond geen voedingsbodem meer en het was uit met de welvaart van Saskatoon. Duizenden werkelozen rijden zich langs de straten voor de bureaux waar hulp verstrekt werd. En het scheen alsof er geen toekomst meer was voor deze stad.

Methodisten trekken naar het Westen

Dat werd van Saskatoon en haar nijvere burgers, die hun eigen stad stichtten in 1882. Toen bestonden steden als Winnipeg en Edmonton al en de regering deed al het mogelijke om ook Saskatchewan te bevolken. Een groep Methodisten in Ontario vormde een soort kolonisatie-maatschappij en kreeg 2 millioen acres prairie om te beginnen. Zo enthousiast waren de leden van deze groep, dat zij, zonder enige nadere informatie, zich in lieten schrijven voor deelname en op reis trokken, het onbekende Westen tegemoet. Aangekomn in hun gebied ging hun leider op verkenningstochten uit om de geschiktste plaats voor vestiging te bepalen. Na veel omzwervingen sloegen hij en zijn gezelschap op zekere avond hun tent op op een heuvel aan de voet waarvan een rivier stroomde. En toen ze de volgende morgen het hen omringende landschap bewonderden waren ze het er onmiddellijk over eens, dat dit de meest geschikte plaats was om het centrum van hun nederzetting te worden.

Hier vestigde zich de hele groep, die uit slechts enkele tientallen settlers bestond. Er werden blokhutten gebouwd en er werd een begin gemaakt met het ontginnen van het land. En dat werd het begin van de geschiedenis van Saskatoon. Op de plaats waar de ontdekkingsreizigers hun tenten opsloegen verrijst nu de stad Saskatoon, met haar rechte straten, haar trotse gebouwen en haar machtige bruggen over de South Saskatchewan river.

De naam van de stad leverde aanvankelijk enige moeilijkheden op. Sommigen van de settlers konden het er niet over eens worden. Maar toen kwam op een goede morgen een van de kolonisten aandragen met een takje vol helrode bessen, dat hij gevonden had. Ieder vond dat takje buitengewoon mooi en toen men hoorde, dat de Indianen de struik, waaraan deze bessen groeiden Mis-sask-quah-too-min noemden, wat zoveel betekent als „bloementapijt", vond iedereen, dat dat de beste naam voor de nieuwe nederzetting was. Die Indiaanse

„De Universiteit verrijst statig op de hoge oever van de rivier bij Saskatoon, er zijn bomen rondom, en rivier en stad vormen een zeer schoon beeld daar en Saskatoon is zich van die schoonheid bewust. Als de winteravondschemering daalt en de lichten branden op haar zes bruggen en de rivier weerspiegelt hun gepinkel en hel verlichte vensters werpen hun schijnsel door een fijn netwerk van takken op de witte sneeuw - een klein beetje sneeuw, want Saskatoon bemint de matigheid in zulke zaken - dan ziet de stad er uit als een lieve, jonge bruid, trots op haar bekoring.

(Judith Robinson, Editor of News (Toronto)

naam, snel uitgesproken, veranderde al spoedig in Saskatoon.

De vreedzame nederzetting breidde zich gestadig uit. Vier jaar na haar vestiging telde zij ongeveer 180 inwoners, van wie er 70 in de eigenlijke stad woonden, terwijl er 1100 acres land ontgonnen waren. De stad zelf telde 22 woonhuizen, een winkel, een hotel, een school en enkele werkplaatsen.

De eerste moeilijkheden kwamen in 1885, doordat de omringende Indianen elkaar in de haren vlogen. De Indianen waren veel talrijker dan de kolonisten en hun oorlogspad liep recht door de kleine nederzetting der blanken. Door een kloeke houding aan te nemen werd het gevaar van volkomen onder de voet gelopen te worden bezworen.

In die eerste jaren maakten de bewoners van Saskatoon al aanstonds kennis met hun grote vijand, de droogte. De kolonisten waren onbekend met allerlei methoden om de nadelen van droge jaren zoveel mogelijk te ontgaan en beschikten ook nog niet over het voor deze grond bij uitstek geschikte zaaigraan, zodat ze dikwijls moeite hadden het hoofd boven water te houden. Maar ze hielden het er boven. En langzaam breidde de stad zich uit. Eerst won zij aanzienlijk in betekenis toen ze een spoorwegverbinding kreeg waardoor de enorme kudden buffels rondom hen productief gemaakt konden worden. Huiden, zowel als vlees en botten van deze buffels waren 'n belangrijk handelsartikel. Omstreeks 1900 kreeg ook Saskatoon een enorme stroom van immigranten te verwerken. Uit alle delen der wereld kwamen ze. En ze brachten hun bekwaamheid in het bewerken van droge gronden en een graansoort, die het reusachtig deed op deze gronden, mee.

Van toen af ontwikkelde Saskatoon zich met formidabele snelheid tot een der grote steden van Canada.
Zo nu en dan was er 'n terugslag tengevolge van te lange droogte en verstuiving der grond, maar de bewoners van Saskatoon zetten dan de tanden op elkaar, hielpen wie maar hulp nodig had en bouwden voort aan de toekomst van hun stad.

Die toekomst lijkt nu wel verzekerd en het koppig volhouden van de Saskatooners dus beloond. Vandaag is hun stad met haar plm. 60.000 inwoners een van de grote steden van Canada. De bewoners zijn trots op hun fraaie bruggen, op hun talrijke en grote industrie-en en niet het minst op hun beroemde Universiteit.

Gelegen in het hart van een van de grootste graangebieden ter wereld is de industrie van Saskatoon nauw verbonden aan de landbouw. Er zijn zo'n kleine 200 fabrieken in de stad, waarvan de grootste gevonden worden onder de graanmalerijen, vlees-in-blik-fabrieken, melkfabrieken, enz. Behalve die kan men ook fabrieken op elk ander gebied vinden in Saskatoon, maar de graanindustrie neemt toch wel de grootste plaats in. De grootste onderneming is de Saskatchewan Wheat Pool, die voor een slordige 5 millioen aan fabrieken in de stad beheert. Maar ook Intercontinental Packers mag er zijn. Dit is een bedrijf, dat kort voor de laatste wereldoorlog uit Europa naar Saskatchewan is overgeplaatst en nu aan duizenden werk verschaft en de welvaart van de stad verhoogt. Grote terreinen bestemd voor industrie-vestiging liggen gereed om er nieuwe fabrieken op te bouwen en het lijdt geen twijfel of ook daar zal spoedig het lied van de arbeid daveren. Een grote stuwdam in de South Saskatchewan rivier levert goedkope energie voor fabrieken van allerlei soort en voorziet in droogte de landerijen van water.

Ook de grote Universiteit van Saskatoon draagt het hare bij tot de welvaart en de faam van de stad. De Universiteit telt niet minder dan 5000 studenten in allerlei takken van wetenschap. Een belangrijke afdeling van deze Universiteit is de landbouwkundige faculteit, met een reusachtig laboratorium. Deze faculteit werd in Saskatoon gevestigd, omdat zij hier, in het hart van de prairie-gebieden van Canada, het beste haar werk kan verrichten.

Overigens moet men niet de indruk hebben, dat het allemaal graan is wat de klok slaat in Saskatoon. In de omgeving van de stad wordt ook het gemengde bedrijf met veel succes uitgeoefend en er wordt veel melk geproduceerd. Het is helemaal niets ongewoons voor de melkfabrieken in Saskatoon als er meer melk geleverd wordt dan zij verwerken kunnen. Saskatoon voorziet dan dikwijls vele andere plaatsen in de provincie en soms zelfs plaatsen in de aangrenzende provincie Alberta van melk.

Poppy-Day

Op Zaterdag 10 November a.s. is het Poppy-day in Canada. In het Hollands zouden we zeggen „Klaprozendag". Klaprozendag is een instelling, die in Engels sprekende landen geboren is, na de eerste wereldoorlog, en die na de tweede wereldoorlog ook hier en daar in Holland ingesteld werd. De „Canadian Legion of the British Empire Service League" verzocht ons het onderstaande artikeltje over Poppy-day op te nemen, aan welk verzoek wij graag gevolg geven.

Op Zaterdag 10 November zullen leden van het 10e Canadian Legion door het gehele land klaprozen verkopen. Als U een van deze klaprozen koopt verricht Uw geld een tweevoudige dienst: het geeft werk aan oorlogsinvaliden, die deze klaprozen maken en de opbrengst van de verkoop wordt geheel afgedragen aan behoeftige oudstrijders en hun gezinsleden in Uw omgeving.

In Noord-West Europa leeft een legende, dat de helrode klaprozen, die alom zo kwistig bloeien van lente tot herfst, de zielen zijn van mannen, gesneuveld op de talloze slagvelden der eeuwen. Als de legende waar is, dan bloeien daar ook klaprozen voor velen van onze eigen mannen, die hun leven gaven voor ons en onze idealen.

Omdat de klaproos gevonden wordt op alle Europese slagvelden waar Canadezen vielen en omdat de klaproos symbolisch scheen te zeggen, dat waar de doden rustten er een taak bleef weggelegd voor de levenden, is de rode bloem van Vlaanderen gekozen als het teken der herinnering.

Als U de gelegenheid geboden wordt zo'n klaproos te kopen en te dragen, geef dan mild. U hebt nooit gegeven voor een waardiger doel en elke cent die U geeft zal slechts gebruikt worden in gevallen van werkelijke behoefte. Geen enkele van de verkopers ontvangt een deel van de opbrengst als loon voor zijn werk.

U kunt de doden niet vergoeden: maar U kunt hun nagelatenen, die hulp behoeven, steunen.

Koop en draag een klaproos!

MALLE GEVALLEN

Miesje was bij de slager geweest en had gezien hoe deze een varken in het zout zette. 's Avonds thuis keek ze toe hoe moeder haar kleine broertje een schone luier voor deed. Toen moeder talkpoeder gebruikte riep Mientje: „Pappie, pappie, moeder zet Jantje in 't zout!"

**Door de samenvoeging veel profijt,
Betaal dus allen uw abonnement op tijd.**

NIEUW-VADERLANDSE GESCHIEDENIS

Een teleurstellend vredesverdrag

De Fransen ontwikkelen grote plannen

JOHN VRIESINGA

De straten van Quebec dreunden van het gejuich toen de vloot, die de stad en het gehele Franse gebied in Canada aan de Engelse kroon had willen onderwerpen, het hazenpad koos. De burgers hadden reden om te juichen op dat ogenblik. Maar hun zuidelijk temperament speelde hen ook nu, als zo dikwijls in de geschiedenis van 't Franse volk, danig parten. Toen in 1713 vrede gesloten werd tussen Engeland en Frankrijk (vrede v. Utrecht) bleek, dat de Fransen even te vroeg gejuicht hadden. Want in het vredesverdrag was bepaald, dat Engeland rechtmatige eigenaar was van de Hudson Bay gebieden niet alleen, maar ook van dat deel van de nieuwe Franse provincie, dat Acadia genoemd werd en dat het tegenwoordige Nova Scotia en New Brunswick omvatte. Bovendien kreeg Engeland het mandaat over New Foundland, dat voor de monding van de St. Lawrence ligt. En dat betekende dus, dat Nieuw Frankrijks achterdeur weer wagenwijd openstond niet alleen, maar ook dat Nieuw Frankrijk weinig meer te zeggen had over zijn eigen voordeur.

Seigneur de La Salle en zijn droevig einde

Overigens kan deze ontwikkeling moeilijk toegeschreven worden aan gebrek aan moed of doortastendheid van de bewoners van Nieuw Frankrijk zelf.

Zij hadden zich dapper genoeg geweerd tegen de Engelsen en veelal ook met succes. Het moet voor hen dan ook wel een hard noot om te kraken geweest zijn, dat vredesverdrag, dat zij te danken hadden aan de ontwikkeling der krachtsverhouding tussen Engeland en Frankrijk in andere delen van de wereld.

Maar zij lieten de moed niet zakken, de Frans-Canadezen. Zij ontwierpen een fantastisch knap plan om, ondanks dat pijnlijke vredesverdrag, toch hun invloed en macht in Noord-Amerika zodanig uit te breiden, dat zij de Engelsen tenslotte toch nog overvleugelen zouden.

Dat plan was een tijd terug geboren in het brein van een Frans edelman, die naar Canada ge-emigreerd was en daar een beroemd ontdekkingsreiziger werd. Die Franse edelman, hij heette La Salle, maakte verscheidene reizen diep het binnenland van het Noord-Amerikaanse vasteland in en zijn bevindingen brachten hem tot de overtuiging, dat Frankrijk zich gemakkelijk nog een andere, grotere en minstens even rijke provincie kon veroveren in die binnenlanden.

La Salle en de oude graaf Frontenac waren dikke vrienden. En graaf Frontenac steunde de ontdekkingsreiziger dan ook zoveel hij kon. Mee dank zij zijn hulp was La Salle in staat een reis te maken via de St. Lawrence en de Grote Meren tot aan de Zuidelijke kusten van het Michiganmeer. Hij kwam toen aan in wat nu tot het gebied der Verenigde Staten van Amerika behoort, maar dat toen alleen nog maar bevolkt was door verspreid wonende groepen Indianen.

Vanaf die kust trok La Salle te voet verder het Zuiden in, waarbij hij al gauw op de grote Missisippi-rivier stootte. Nu werd zijn tocht weer gemakkelijker, want met behulp van zelf gemaakte kano's roeiden hij en zijn mannen met de stroom mee de rivier af, in spanning afwachtend waar en hoe hun tocht eindigen zou. De hele reis duurde ongeveer drie jaar. Toen roeiden de mannen van La Salle, in drie groepen verdeeld, de delta-armen van de Missisippi uit en kwamen terecht in wat wij nu kennen als de Golf van Mexico. Op het strand van de delta verklaarde La Salle plechtig al het land, waardoor hij getrokken was het eigendom van Frankrijk. En om zijn Koning te eren noemde hij dat land Louisiana, zoals het nu nog heet.

Kort na zijn terugkeer in Nieuw-Frankrijk zocht hij de Missisipi opnieuw op. Maar nu met vier trotse zeilschepen, volgeladen met kolonisten en hooggespannen verwachtingen. De reis ging nu niet door het binnenland, maar vlak voor de Engelse havens langs over de Oceaan.

La Salle's hooggespannen verwachtingen werden niet beantwoord. Een van zijn schepen werd buitgemaakt door zeerovers, een tweede leed deerlijk schipbreuk en tot overmaat van ramp konden de beide overblijvende schepen de monding van de Missisippi niet terugvinden hoe naarstig er ook gezocht werd.

Mismoedig en terneergeslagen werd de terugtocht aanvaard. Maar nog was de rampspoed van de moedige ontdekkingsreizigers niet ten einde. Ook het derde schip, aan boord waarvan La Salle zich zelf bevond, leed schipbreuk. En slechts een schip keerde behouden terug in Nieuw-Frankrijk.

Onderwijl zocht La Salle, die met nog enkele opvarenden aan land gespoeld was, opnieuw en schijnbaar onvermoeid naar de monding van de Missisippi. Niet minder dan een heel jaar lang trokken deze schipbreukelingen door het kustgebied van de Maar op het laatst lieten sommigen van hen Golf van Mexico om de Missisippi te vinden. de moed zakken en ontstond er ruzie onder hen. Zo hoog liep die ruzie, dat een van de mannen zijn pistool trok en........ zijn onvermoeibare leider, Seigneur de La Salle, neerschoot.

De Engelsen in de klem?

Zo stierf een van Frankrijk's grootste zonen. Zijn levenswerk scheen totaal mislukt. Maar toch werd uit zijn onvermoeide ijveren voor Nieuw-Frankrijk het plan geboren, om nieuwe en nog grotere gebieden

onder de Franse kroon te brengen, en om de Engelsen te verdrijven. Dat plan kreeg vaste vorm na het vredesverdrag van Utrecht. En de uitvoering ervan werd begunstigd door het feit, dat Engeland zich aanvankelijk weinig gelegen liet liggen aan zijn nieuw veroverde gebieden in Canada. De Fransen begonnen met een sterk fort, Louisburg, te bouwen op Cape Breton aan de mond van de St. Lawrence. Dat was een nieuw slot op hun voordeur. Daarna bouwden zij een hele rij van forten langs de St. Lawrence en de Grote Meren, langs de Missisippi en tot aan de Golf van Mexico. Zo kregen zij een ring van forten door het binnenland heen, waarmee de Engelse kolonies omsingeld waren. Het plan was om door middel van die forten hun macht in die gebieden langzamerhand te verstevigen en uit te breiden, zodat tenslotte de Engelse kolonies helemaal in het nauw gedreven konden worden.

Het plan zat goed in elkaar en werd met kundigheid en grote spoed ten uitvoer gebracht. In korte tijd was er een hele gordel van forten rondom de Engelse kolonies gelegd. Het Noordelijkste fort was Louisburg op Cape Breton, het Zuidelijkste was New Orleans aan de mond van de Missisippi.

Natuurlijk doorzagen de Engelsen de bedoeling wel, maar toch waren zij traag in het nemen van tegenmaatregelen. Er werden wel enkele Engelse forten gebouwd als afweer tegen de Franse plannen en er ontstonden enkele schermutselingen in de bossen tussen Engelse en Franse kolonisten, maar daar bleef het voorlopig bij.

In die schermutselingen kwamen de Engelsen er overigens ook nooit zo goed af. Zij kwamen met veel ophef en drieste plannen om nu maar eens een einde te maken aan dat gedoe van die Fransen, maar kregen ongenadig de kous op de kop. De Fransen waren hen verre de baas als het aankwam op vechten in de bossen, onstuimig en geoefend als ze waren in hun aanvallen. Daarom kozen de Engelsen maar weer de partij, die men ze zo dikwijls heeft kunnen zien spelen in de geschiedenis. De partij van geduldig afwachten en toeslaan als hun tijd gekomen is. De ontwikkeling van de verhouding tussen Fransen en Engelsen in Noord-Amerika was immers maar een klein onderdeel in het verloop van de geschiedenis der beide volken. Er was een strijd gaande tussen hen, die reikte van de wildernissen van India tot in de binnenlanden van Amerika. En niemand kon nog zeggen, waar en hoe de beslissing zou vallen.

Intussen lieten de Fransen het niet bij hun omsingeling van de dertien Engelse kolonies. Zij drongen ook verder de binnenlanden van Canada in, om ook daar aan de Engelse invloedssfeer paal en perk te stellen. Aan dat gedeelte van de geschiedenis is de naam verbonden van een andere beroemde Franse ontdekkingsreiziger. Of liever van een hele familie van ontdekkingsreizigers: de familie La Verendrye. Van hen hopen we de volgende keer te vertellen.

Ons Eerste Jaar in Canada

HOOFDSTUK XI

Truck-chauffeurs van Leaver

In het voorjaar zijn er vier Engelse chauffeurs op de farm van Lloyd Leaver gekomen. Het zijn Peter, Michell, Dave en Jack. Zij hebben vanzelf geen moeite met de taal en kunnen gaan en staan waar ze willen,wat dat betreft. Ze gaan dan ook gauw. Want werken in de mest, dat is voor hun Engelse begrippen iets minderwaardigs. Na verloop van tijd moeten de Hollandse jongens hen dan ook vervangen. Eerst rijdt Bill zelf een truck en later John, Bert en Jos ook. Dan zijn er ook nog twee Japanse chauffeurs; dat zijn Mets en Kamisori, terwijl de monteur Bob heet.

Bill moet deze morgen vijf stallen langs en dus pakt hij stevig aan. Maar om half elf heeft hij zijn vrachtje er toch op zitten en hij heeft nog tijd genoeg om wat boodschappen te doen voor deze en gene. In Davenport treft hij Mets, die berucht is om zijn hard rijden. Maar ook Bill weet van wegkomen al kan hij Mets, die een nieuwe Ford rijdt, niet bijhouden. Verderop ontmoeten ze dan Bert en Henk en John en Harry, zodat ze nu als ganzen achter elkaar op huis aan rijden.

Wat hebben we toch 'n mooi leven, denkt Bert. Altijd bij de weg en telkens wat anders beleven.Vorige week was hij nog met zijn truck langs de haven in Hamilton gekomen en toen zag hij daar een Hollandse boot liggen: de Prins Willem, van de Oranjelijn. Natuurlijk moest hij toen even aan boord van dat schip kijken en het lukte hem ook. Samen met Jos hadden ze daar toen gezellig even zitten kletsen met de varensgezellen. En toch waren ze nog net op tijd weer thuis geweest.

En dan die geschiedenis van de brand op de Woodbine. John, Harry en Jos stonden daar even uit te blazen, nadat ze hun trucks volgeladen hadden.

„Wat zou dat voor een ding zijn?" vroeg Harry, wijzend op een rood vierkant kastje aan de muur van een der paardestallen.

„Dat zie je toch, een brievenbus," schertste John.

Maar het ding moest toch maar even nader onderzocht worden. Een klein deurtje, dat een paar keer open en dicht wordt gedaan, zonder dat er iets gebeurt. Bill draait aan een handvatje, dat er in zit. Nog niets. Dan dat knopje maar eens proberen. En ja hoor, dan weten ze wat het is, want met veel kabaal begint de brandsirene te loeien.

Dat gaat me duiten kosten, denkt Bill. En door de ervaringen uit zijn jongensjaren wijs geworden, weet hij wat hem nu te doen staat. Vlug als een tijger springt hij op z'n truck af, rukt zijn maat, die aan het rijden leren is, achter het stuur vandaan en schiet als een wervelwind het erf af om naar de brandweer te rijden. Maar het is al te laat, want bij de uitrit komt hij de brandweercommandant in zijn rode wagen al tegen. Bill stopt hem en gaat de situatie uitleggen. Ik dacht dat het een brievenbus was en ik kan geen Engels lezen, is zijn verontschuldiging. De commandant glimlacht en grijpt vlug zijn telefoon, maar kan toch niet verhelpen, dat een ogenblik later twee brandweerauto's het erf op komen rijden.

Dat gebeurde om vijf uur en op dezelfde avond om zeven uur werd het gebeurde door de radio omgeroepen.In het ochtendnummer van de krant stond de volgende dag: „Enkele Hollandse jongens, onbekend met de Engelse taal en toestanden hier, trachtten hun brieven te posten in een alarmtoestel van de brandweer. Dit had tot gevolg, dat twee brandweerauto's hun brieven kwamen halen en ze niet naar het postkantoor, maar naar de brandweercentrale brachten. Grote brieven dus.

MALLE GEVALLEN

Een soldaat in de trein had last van een lekkende neus en hij had zijn zakdoek vergeten. Tegenover hem zat een mijnheer de krant te lezen. Toen de heer eindelijk de krant op zij legde vroeg de soldaat: „Mag ik hem hebben m'nheer?" „Natuurlijk," zegt de meneer. Resoluut grijpt de soldaat de krant en gaat er zijn neus in uitsnuiten.

„Dat is zeker het nieuwste," zegt meneer verbaasd.

„Ja," zegt de soldaat, „en daarom komt het ook in de krant."

2 x per maaand een werkelijkheid
Betaal NU uw abonnement op tijd!

VOOR DE VROUWEN

Fijngevoeligheid

Het verblijdt en verbaast ook vaak onze Canadese buren als ze zien hoe vriendelijk en beleefd onze kinderen hen komen groeten en aanspreken. „Een handje geven", dat is een van de eerste dingen die een kleintje onder ons leert. Wat is het lief zulke vriendelijkheid te zien. Maar daarmee is vaak ook het eind gekomen aan het meedoen in het gesprek. Als vader en moeder met gasten spreken moeten kinderen zwijgen en het woord niet voeren. Soms wordt wel al te veel onze kinderen het zwijgen opgelegd, want ze zijn vaak schuw tegenover vreemden en durven niet openhartig spreken. Ook hier past de middelmaat.

Maar hebben we, vooral moeders, wel altijd die fijngevoeligheid voor de goede vorm als we onze kinderen meenemen naar de kerk? Prenten we ze dan wel in dat zij in een groot gast-huis, het huis des Heeren zijn, en de Grote Gastheer moeten eren door stil en bescheiden te gaan zitten en het woord niet te voeren, zodat wij de stem van de Gastheer, die toch ook klinkt in Zijn huis wanneer er geen wooord gesproken wordt, mogen horen? Horen we zelf die stem wel, of vergeten we de Gastheer en spreken we door al hetgeen Hij zeggen wil onze eigen begeerten en lusten maar uit?

En daar buiten de kerk!

Fijngevoelig, ook en vooral, in en om de kerk!

Recepten

Wat is er in de herfst toch veel lekkers te eten en te genieten, de late groenten die eerst een tikje van de vorst moeten hebben, zoals boerenkool of spruitjes, en vele late vruchten. Wel de gemakkelijkste te bekomen en goedkoopste zijn appels. Smullen we niet allemaal van een goed bord appelmoes? Maar er zijn wel honderden andere manieren waarop we appels kunnen presenteren. Ik geef u enige suggesties en recepten.

Appels, in oven gebakken (met klokhuis eruit).

Worstjes braden; dan dikke sneden appels in het vet braden.

Appelmoes met geraspte kaas.

Apple Butter: Fruit butters zijn een soort jam maar gebruiken lang zoveel suiker niet; ze moeten langer koken.

4qt. (kwart) appels; 2qt. cider (appelwijn) of water; 1½ pond suiker; 3tsp cinnamon (kaneel); 1tsp cloves (kruidnagel-poeder); 1tsp allspice. Was de appels, snijd ze in stukjes. Giet de cider er over en kook tot ze zacht zijn. Roer door een zeef, voeg de suiker en spices er aan toe. Kook lang en langzaam, veel roeren zodat het niet aanbrandt tot er geen of weinig vocht meer over is. Kan in kruikjes of in flessen gedaan worden.

Apple Crisp: In het recept Rhubarb Crisp, kan men appels gebruiken inplaats van rhubarb.

Nog een gemakkelijker „Crisp": 8 appels (gesneden), ½c water, 1tsp cinnamon, 1c suiker, ¾c meel, 7tbsp vet.

Beboter een blik, vul met appels, water en kaneel. Werk de andere ingredienten tesamen met de vingers tot het kruimelig wordt, strooi dit over de appels en bak ongedekt, in een hete oven (400 graden).

Van Mrs. W. ontvingen we een recept voor **Brown Bread:** 1½c rozijnen, 1¾c water 1½tbsp vet, 1c suiker. Kook dit tesamen voor 5 minten. Laat staan tot het koud wordt. Voeg bij het gekookte 1 ei, ongeklopt, 2tsp soda. Klop goed doorelkaar. ¾c graham flour, 2c wit meel, ½tsp zout, 1tsp vanilla. Klop doorelkaar. Bak het 1 uur op 325 graden (een matige oven dus). Het kan in een broodblik gebakken worden, maar is erg mooi in drie ronde kannetjes zoals men peas of corn koopt.

Mrs. E.H. wil een hele fijne Kerstcake maken. Er zijn vele recepten voor fruitcake, sommige zijn licht, andere donker, men kan er veel fruit in doen en ook weinig. Hier is een die middelmatig is.

Christmas Fruitcake

5½c gezeefd meel, 2½tsp bakpoeder, ¼tsp mace of nutmeg (notemuskaat), 1c vet (planten of ander). 1⅞c bruine suiker, 3 eieren (goed geklopt), 1tsp lemon extract, 3¼c rozijnen, ¼c schijfjes sukade (candied-, orange, lemon, citron, pineapple of cherries, 1c walnoten, 1c fruitsap.

Zeef het meel, bakpoeder, nutmeg 3 x tesamen. Meng suiker en vet tesamen totdat het donzig is. Voeg er de eieren aan toe en klop. Voeg dan het lemon extract, fruit en noten er aan toe, meng goed aan. Voeg de droge ingredienten en het fruitsap in kleine hoeveelheden er aan toe, na elke toevoeging degelijk kloppen. Giet het beslag in een met vet besmeerde tube-pan. Beter is het om wax papier onder in het blik te doen.

Bak in een koele oven (300 gr.) 2 tot 2½ u.

Breiwerk

Nu de koudere dagen komen, plaatsen wij op verzoek een patroon voor een vestje met lange mouwen, voor een meisje of jongen van 6 jaar. Alleen moet u er om denken de knoopsgaten voor een jongen links en voor een meisje rechts in te breien. Maten als volgt:

Bovenwijdte 24 ins. (ong. 60 cm.)
Lengte van schouders 15 ins. (ong. 37 cm.)
Mouwlengte onderarm 14 ins. (ong. 34 cm.)
Materiaal 6oz balls 6 x 20 grams, 4-draadse wol, dikte als Beehive Scotch fingering.
Breinaalden no. 11, gelijk aan Ynoc no 2½.

Rugpand: Opzetten 82 st. 1 r. 1 a. voor 5 cm. Boven het boord gebruiken we naalden no. 9, gelijkstaand met no. 3, en breien 1 naald recht, 1 naald averecht voor 10 ins. (ong. 25 cm.)

Het armsgat: kant af 4 st. aan het begin van de eerste 2 naalden. Dan van de 8 volgende naalden de 2 eerste steken tesamen, de 66 overgebleven steken breien tot het armsgat 5 ins. (12½ cm.) lang is. De schouder afschuinen door telkens 7 st. af te kanten aan het begin van de volgende 6 naalden. De rest afkanten.

Links voorpand: Met no. 11, 45 steken opzetten, 1 r. 1 a., voor 5 cm. Dan de dikkere naalden en recht heen, averecht terug breien met aan het begin de eerste 7 steken steeds rechts breien.

1e toer: recht tot op 26 st. 2a, 6r, 2a 16r.
2e toer, 16a, 2r, 6a, 2r-a uitbreien tot de 7 steken. Deze twee naalden 3x herhalen.
7e toer: recht tot op 26 st. 2a neem de volgende steken op een hulpnaald, breng deze achter het werk om en brei de 3 eerstvolgende steken en daarna de drie van de hulpnaald. 2a, 16r.
8e toer: is als de 2e.

Deze 8 naalden maken het patroon (een kabel). Dit herhalen we tot het werk 10 ins. (ong. 25 cm.) is.

Het armsgat: 4 st. afkanten, dan om de andere naald de eerste 2 st. tesamen tot 37 st. breien zonder minderen tot het werk 8 cm. lang is, dan beginnen we aan de hals; breien in patroon tot de laatste 11 st., deze steken op een veiligheidsspeld zetten.
Steeds de eerste 2 st. aan de halskant samen tot er 20 st. over zijn, dan recht breien tot het armsgat 5 ins. lang is. Schouder afschuinen: aan de armsgatkant 7 st. afkanten voor 3 keer.
Rechter voorpand: Opzetten als linkerpand en boord breien, echter op 4 cm. hoogte het eerste knoopsgat maken. Op 3 st. van de kant 3 st. afkanten en naald uitbreien, deze 3 st. worden in de volgende naald weer opgezet. Dit herhaalt zich elke 2 ins., volgende naald 16r, 2a, 6r, 2a, naald uitbreien; 2e naald 1r-aver. tot de laatste 26 st. 2r, 6a, 2r, 10a, 6r. Herhaal deze 2 naalden 2 keer.
7e naald, 16 r, 2a en twist gelijk in het linker voorpand, 2a naald recht uitbreien.
8e naald als tweede.
Deze 8 naalden vormen het kabelpatroon.
Armsgat en hals wegminderen als in het andere voorpand.
Mouwen: Deze zijn aan de kop begonnen met 36st recht breien en van elke eerste steek 2 steken breien tot er 56 st. zijn. Dan aan het begin en eind der naald 3 steken bijzetten en de kop is klaar.
10 naalden breien en aan het begin en eind der naald 2 st. tesamen breien. Doe dit elke 10e naald tot de mouw 30 cm. lang is; dan met de fijnere naalden 1r 1a voor 5 cm. en afhechten.
Afwerken van de hals: Naai de schouders tesamen. Neem de 11 st. van het linkervoorpand, dan 15 st. er bij tot de schouder, de steken van de rug en 15 st. van rechterpand plus de 11 van de speld. Brei geheel recht voor 1 inch en kant los af. Pers dit werk onder een vochtige doek, naai vrolijke knopen aan en u heeft een heerlijk vestje voor uw jongen of meisje dat juist naar school gaat. Veel succes Ladies.

Joan

Hebt u nog geld in Holland?

In onze nummers van Mei en Juni hebben wij de nieuwste regelingen t.a.v. deviezenvergunning gepubliceerd. Elders in dit nummer kan men op die regelingen nog een aanvulling vinden. Teneinde onze lezers volledig in te lichten over wat zij met hun geld in Holland nog meer kunnen doen, volgt hier een opsomming van kleinere dingen, die men met guldens van de bankrekening in Nederland kan betalen.

1 abonnementsgelden op in Nederland uitgegeven dagbladen, weekbladen en andere tijdschriften, waarop de emigrant is geabonneerd;
2 contributies en soortgelijke bijdragen aan in Nederland gevestigde stichtingen, verenigingen etc.;
3 f 50.— per maand voor kleine aankopen in Nederland (b.v. boeken) en voor het geven van kleinere geschenken van persoonlijke aard.
4 levensverzekeringpremie-en, verschuldigd aan een Nederlandse verzekerings maatschappij;
5 f 60.— per dag per gezinslid als men nog eens in Nederland verblijft;
6 kosten in verband met het beheer van het vermogen in Nederland;
7 ondersteuning van ingezetenen, hetzij op grond van wettelijke plicht, hetzij berustend op een verplichting van moraal en fatsoen (b.v. bijdragen in het levensonderhoud van ouders in Nederland);
8 lasten vallende op het onroerende goed dat de emigrant nog in Nederland bezit, (ook afbetaling van rente en periodieke aflossing op de hypotheek, waarmede dit onroerende goed eventueel belast is);
9 de koopsom van onroerend goed (geen boerderij of ongebouwd onroerend goed), dat door hem is aangekocht op een openbare verkoop ten overstaan van een notaris.

ZO DENKEN WIJ ER OVER

Er zijn verschillende reacties gekomen op ons hoofdartikel „Een groot kwaad" en op het berichtje „Een zwarte bladzijde uit het dagboek van een field-man". Zowel het hoofdartikel als het berichtje handelden over het feit, dat sommige Hollandse immigranten hun verplichtingen jegens hun werkgever niet nakomen door, eenmaal in Canada, binnen het afgesproken jaar hun werkgever in de steek te laten.
Mr. J. Brasjen uit Parkhill, Ont., geeft een relaas van zijn ervaringen met een Canadese boer. Deze boer wilde hem zijn loon nit uitbetalen, wilde zijn kist met huisraad van het station in Windsor halen of Mr. Brasjen moest er zwaar voor betalen en liet hem zodoende 7 weken werken voor 80 dollars. Mr. Brasjen vervolgt: En dat was alles nog zo erg niet, maar ik kon bij hem nooit wat goed doen. En dan gebruikte mijn vrouw weer teveel water en dan was er dit weer en dan dat weer. Nu is verleden Zondag mijn neef bij ons geweest en toen heeft de baas tegen hem gezegd, dat hij de hele winter wel blijven wonen en voor hem werken, geen werk voor mij had. Wij mochten maar dan betaalde hij niet langer, hoewel hij voor een jaar voor ons getekend heeft. Dus wat konden wij anders doen dan naar een andere plaats omzien.
Mr. Brasjen heeft voor de winter gelukkig een ander dak boven zijn hoofd gekregen, maar vast werk heeft hij nog niet. Hij wil met dit relaas overigens:
„alleen maar zeggen, dat het ook wel eens anders is dan in „Een groot kwaad"

Mr. A. de Jong te Warkworth, Ont. laat een ander geluid horen:
In Holland vertelde men mij, dat ik een aanvangsloon van 45 dollar kreeg, maar mijn baas gaf me direct 65 dollar en begin volgend voorjaar wordt dat 75. Het is mijn bedoeling om zelf farmer te worden, maar ik moet het vak eerst nog leren. En ik kon nooit een betere baas vinden in dat opzicht: Hij houdt me met alles op de hoogte en leert me de dingen tot in de puntjes. Ja, hij neemt me zelfs mee naar vrkopingen om me bekend te maken met veeprijzen enz.
Ik doe u dit schrijven toekomen, omdat ik in „Contact" las, dat er Hollanders zijn, die de naam Dutchman te grabbel gooien ten koste van anderen, die ook graag emigreren willen. Laten ze bedenken, dat een goede naam, op de duur ook voor henzelf, meer waard is dan duizend dollars.

ALS UW ABONNEMENT IS VERLOPEN, BEHOORT U METEEN EEN NIEUW TE KOPEN.

Van kust tot kust

FEESTMAALTIJD

TER ERE VAN HOLLANDSE IMMIGRANTEN TE COCHRANE

De Hollandse immigranten te Cochrane in Noord Ontario zijn enige tijd geleden de gasten geweest van de plaatselijke vereniging van Handel en Nijverheid. Ter hunner ere had de „Board of Trade" een maaltijd (supper) aangericht, om de nieuwe burgers van Cochrane officieel welkom te heten. Behalve verscheidene Hollandse immigranten met hun vrouwen, zaten vele leden van de „Cochrane board of Trade" met hun echtgenoten aan, zodat in totaal 81 personen deelnamen.

Als spreker voor de gasten trad op Rev. J. Vandermeer. Rev. Vander Meer zeide, dat een gezamenlijke maaltijd een vriendschapsverhouding veronderstelde en dat het de nieuwelingen het gevoel gaf van hier echt thuis te zijn. Rev. Vander Meer hoopte dat de nieuwe immigranten hun aandeel zouden bijdragen om dit land **ons** land te maken. Vervolgens vertelde hij iets van de moeilijkheden van de Hollandse immigranten, die veroorzaakt worden door het verbreken van oude banden en die het aanknopen van nieuwe banden aanvankelijk dikwijls in de weg staan. In Holland hadden zij hun gemeenschapsleven dat geboren was uit een eeuwenoude historie en het gevaar is lang niet denkbeeldig, dat zij zich niet voldoende inleven in de historie van hun nieuwe vaderland. „Wij hopen", aldus Rev. Vander Meer, „dat wij in de komende jaren echte burgers van dit land mogen worden en deel mogen nemen in het versterken van waarachtige democratie. Echte democratie erkent zowel gezag als vrijheid. Een van de grootste gevaren van deze tijd is de wens zich allerlei materiele dingen te veroveren. Maar huizen, landerijen en geld zijn slechts vluchtige bezittingen. De waarachtig waardevolle en blijvende dingen zijn geestelijke bezittingen, als liefde, rechtvaardigheid, trouw, oprechtheid. Deze dingen leert ons het Woord van God".

Ook Brantford, Ont. heeft nu een eigen Chr. Ref. Church. Op Zondag 29 Juli j.l. werd in een dienst, onder leiding van Rev. Persenaire van St. Catherines, de groep te Brantford als Kerk ge-institueerd. Tot ouderlingen werden gekozen de br Brandsema, Vander Stelt en Kok en tot diakenen de br Bras en VanBaren. Dit heugelijk gebeuren werd bijgewoond door 135 personen, 'n flink begin dus. In het voorjaar werd te Brantford reeds een jeugdvereniging opgericht, die als naam koos „In 's Konings dienst". Deze vereniging telde aanvankelijk zeven leden, jongens en meisjes, maar is nu al uitgegroeid tot over de veertig leden en werd onlangs gesplitst in een meisjesvereniging en een jongelingsvereniging. Er wordt in Brantford ook Zondagsschool gehouden, gedeeltelijk in het Engels en gedeeltelijk in het Holands en dat werkt best.

Enkele weken geleden is de catechisatie begonnen. Ds. Persenaire, die ook dit werk leidt, moet er maar liefst 60 mijl voor afleggen. In de naaste toekomst hoopt de groep te Brantford een bouwfonds te stichten voor een eigen kerkgebouw en er zal ook een schoolvereniging opgericht worden.

Brantford is rijk aan industrie, zodat er wel werkgelegenheid is. Op een bepaalde fabriek werken er zelfs al 14 Hollanders. De grond rond Brantford is meest niet te zware kei met over het algemeen weinig of geen stenen. Er zijn verschillende farms te koop, soms zelfs hele goede. De farms zijn hier, vergeleken met sommige andere plaatsen wel wat duur, maar voor Hollanders, die een behoorlijk down-payment bij elkaar hebben gebracht is dit een heel goede streek. Er is ook een goede markt in Brantford, terwijl een blikgroente-fabriek een goed betalende afnemer is van b.v. erwten, bonen, sweet corn, tomaten enz.

De imigratievereniging te Listowel hield in September, ten huize van Mr. Oebele Rozendaal, een vergadering, waarbij zich 6 nieuwe leden opgaven. De vereniging telt nu 20 leden. De voorzitter heette speciaal welkom vier nieuwe „single boys". Algemeen heerst de opvatting zei hij, dat single boys er niet zozeer bij horen, maar dat is een heel verkeerde gedachte. Alleenstaande jongens hebben het in stoffelijk opzicht soms ook moeilijk, maar in geestelijk opzicht moeten ze vooral hun steun bij de vereniging zoeken. Mr. Donkersgoed, die verhinderd was geweest een inleiding te maken, zorgde niettemin voor een waardige vervanging daarvan door een mooie verklaring van Joh. 4 : 1 - 42 voor te lezen.

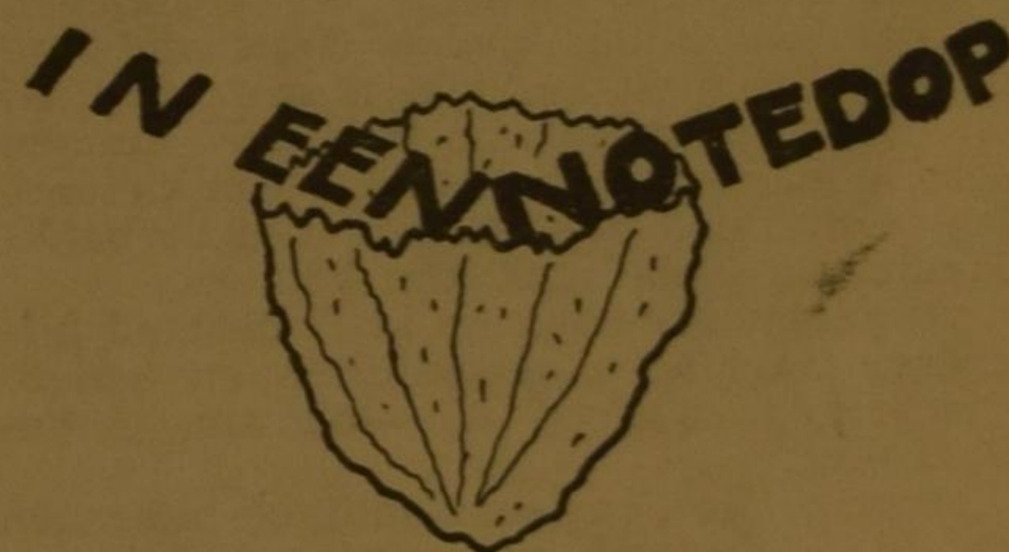
Op Woensdag 19 September j.l. is in Chatham, Ont. een vergadering gehouden, waarin de wenselijkheid en de mogelijkheid van het oprichten ener oudervereniging werd besproken. Mr. A. Verburg refereerde over het onderwerp „Is een oudervereniging noodzakelijk". Spr. wees op de unieke plaats en mogelijkheden van zulk een vereniging, die er in de eerste plaats is om de geestelijke belangen van de jeugd te bevorderen en de jeugd te steunen in haar eigen verenigingsleven. De aanwezigen gevoelden sterk de noodzakelijkheid van zulk een vereniging en er werd besloten om op 10 Oct. opnieuw een vergadering te houden, waarin alle ouders van Chatham en omgeving worden verwacht, teneinde een zo groot mogelijke oudervereniging op te richten.

UIT NOORD ONTARIO

Begin October zijn de eerste sneeuwvlokken al gevallen in het Temiskaming district (Noord Ontario), al waren het er gelukkig niet veel. De afgelopen zomer is hier buitengewoon nat geweest en hoewel het meeste hooi nog wel droog is binnengekomen, met de haver en de gerst staat het er niet zo goed voor. Uitgestrekte velden liggen nog te wachten op het „veld dorsen" en hier en daar moet zelfs ook nog gemaaid worden.

Nu is de lucht wat droog gewaaid en opnieuw wordt er getracht wat gedorst te krijgen. De kwaliteit is wel verminderd maar voor gebruik op eigen bedrijf is er misschien nog veel te redden.

De kleppen van de pet over de oren en de handschoenen aan, zo zijn de mannen aan het opsteken. Het zweet wil er niet meer uit, al werken ze ook nog zohard. Want het is een snerpend koude wind, die het graan droog waait.

De Chr. Ref. gemeente van Owen Sound, Ont., die tot nu toe in het gebouw van de plaatselijke Presbyterian Church vergaderde, werd door aankoop eigenaar van het gebouw van de Pentecostal Church te Owen Sound. D.V. zal de groeiende gemeente in November haar eigen kerkgebouw in gebruik nemen.

Te Dobbinton, Ont. is onlangs een mannen -en vrouwenvereniging opgericht, omdat de afstand naar Owen Sound voor velen een te groot bezwaar werd om aan het verenigingsleven in die groep deel te nemen. De vereniging telt 16 leden en vergadert bij de leden aan huis om beurten. De vrouwen maken zich bovendien verdienstelijk door het vervaardigen van allerlei voorwerpen voor de bazar, die ten behoeve van de kerk gehouden zal worden. De vergaderingen van de vereniging zijn gezellig en leerzaam en zij die nog geen lid zijn worden hartelijk uitgenodigd ook te komen. Het bestuur wordt gevormd door W. Eelkema, voorz., H. Posthumus, tweede voorz., Mrs. Posthumus, secretaresse, Mrs. Tj. Posthumus, penningmeesteresse.

The Christian Reformed Church

J. HANENBURG

AANPASSEN
Verandering niet altijd aangenaam

Het is een hele overgang en verandering die onze immigranten hebben door te maken. Hier in Canada is het niet slechts nieuw, het is beslist anders. 't Klimaat, de behuizing, spijs en kleding, weg en verkeer, werk en loon, taal en gewoonten, buren en vrienden, ook kerk en school, ja, alles is zo anders. In Holland waren we het zus of zo gewoon. En dat andere hier is nog niet beter. Neen, Canada is nog geen Utopia, het land van vervulde idealen en dromen.

En we houden nu eenmaal van datgene waaraan wij gewoon en gewend waren. Nieuwe schoenen wringen. Oude vrienden zijn vertrouwde vrienden. Het is ver van gemakkelijk om op gevorderde leeftijd een splinternieuwe taal machtig te worden, en om daarin de God onzer vaderen te dienen, Zijn Woord daarin te lezen en te overdenken. Een kerkdienst bij te wonen waar in de Engelse taal Gods Woord bediend wordt is een vreemde ervaring, en niet altijd stichtelijk.

Dan was het voor onze eenvoudige gevoelens en genieting toch veel aangenamer om maar bij het oude te blijven. Het oude wordt wel eens verkoren uit gemakzucht. Dan zegt men: „Laat ons in dit ruime land te samen blijven, „ons een stad met een toren bouwen", een eilandje worden waar we ons zoveel mogelijk bij het oude kunnen houden, een droppel olie op de Canadese wereld, een klein deel van Nederland overgeplant in dit werelddeel, de oude taal aanhouden, de oudere gewoonten gebruiken, de oudere godsdienst vortzetten, de oudere kerk overplaatsen——— Nederland in Canada herboren!"

Aanpassen noodzakelijk!

Maar dat kan en dat mag eenvoudig niet. Om verder van het mogen niet te spreken, het kan beslist niet. Want Canada is geen luchtledige ruimte, geen hol vat, geen blank en onbeschreven papier, waar tot nog toe niets was, alleen maar „woest en ledig" waar nu iedere groep alles van maken mag. Canada, schoon jong en weinig ontwikkeld, bestond reeds jaren en met eigen taal en kennis ontwikkelde eigen cultuur, geschiedenis. Zij heeft een eigen volk en munt, wegen en gewoonten, een eigen leven met eigen kerken en wertldlijke regeringen. Dus moet men zich wel noodgedwongen aanpassen bij 't bestaande. Men moet winst weten te doen met het tegenwoordige; gebruik maken van wat door anderen begonnen werd.

Zo b.v. betrekt de immigrant met gezin een gereedstaande, schoon niet in alle opzichten voldoende, woning. Hij gaat in betrekking bij een Canadees boer of werkgever. Hij doet z'n inkopen in de bestaande winkels met gangbare munt, en behelpt zich, zij 't eerst wat onbeholpen en gebrekkig met des lands taal. Spoedig snorren ze vrolijk in een Canadese wagen over Canadese wegen door echte Canadese benzine voortgedreven. Echt en zuiver Canadees.

De Christian Reformed Church in Canada

Er waren ook bestaande kerken in Canada. Daaronder, kerken die, Gode zij dank, de Hollandse taal nog gebruikten; kerken die pal stonden op de zuivere en beproefde belijdenissen van Dordt. Kon 't wel prachtiger? Hier waren zusterkerken, een door de Gereformeerde kerken ten volle erkende zusterkerk, staande op dezelfde belijdenis, met feitelijk dezelfde eredienst en formulieren, waar men op dezelfde statige, neen nog statiger, wijze de psalmen zong, waar de Catechismus behandeld werd van de kansel; waar de kennis van ellende, verlossing en dankbaarheid gepredikt werd, waar huisbezoek en kerkvisitatie onderhouden werden; waar de ambten geregeld en erkend werden, en de Sacramenten bediend, naar de instelling van Christus; een jeugdige kerkegroep vol van kracht, gereed om broeders en zusters te helpen en te leiden in de vreemde; een kerk begerig het mandaat van Christus, „Voor zoveel gij dit aan een van deze mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat aan Mij gedaan," (Math. 25 : 40) te volbrengen.

Deze zusterkerken waarvan er reeds voor jaren ettelijke in Canada bestonden (zie beneden) doch waarvan de grote meerderheid in de Ver. Staten was, staken de hand over de grenzen van Canada om immigranten te groeten en te helpen op allerlei gebied. Deze vriendelijke en helpende hand was van de Christian Reformed Church, die bij de jaartelling van '51 uit 367 gemeenten bestond, door 271 leraars gediend, met circa 50 zendelingen en 30 verbonden aan inrichtingen van onderwijs, barmhartigheid, pers en radio. Deze krachten kwamen de Gereformeerde broeders en zusters te hulp in dit grote en vreemde land.

Betrouwbaar?

Is deze Christian Reformed Church te vertrouwen? Mogen onze stoere immigranten deze krachten en die gelden aanvaarden? Een geschenk verblindt de ogen, nietwaar? Mag men zonder meer zijn geestelijke belangen en verzorging toevertrouwen aan deze kerken?

Hierop zeggen we met Filippus: Kom en zie!

De God onzer vaderen heeft ons als Christian Reformed Church rijk gezegend op allerlei terrein in het ruime Amerika. Nu bijna een eeuw geleden werden we als kerken in de huilende wildernis van Michigan geboren. Maar nu mogen we betuigen met Jakob: „Met mijn staf ben ik over deze Jordaan gegaan; en nu ben ik tot twee heiren geworden."

Wij zijn broeders van 't zelfde huis, staande in hetzelfde geloof, gefundeerd op dezelfde belijdenis. Niettegenstaande het andere bij ons dat uw smaak bij de eerste proeve misschien niet streelt, kom toch en ga met ons. U moet wat wennen aan de nieuwe en andere omgeving, ook op het kerkelijk gebied. Bij ons is nog voldoende plaats.

Oudere gemeenten in Canada: Nobleford (1905), Winnipeg (1908), Edmonton I (1910) Burdett en Granum (1911), Neerlandia (1915), Chatham en Vancouver (1926), Hamilton (1929), Sarnia (1934), Lacombe (1935) Houston (1939), Holland Marsh (1938).

In Dobbinton is onlangs ook een zangvereniging opgericht, die momenteel 18 leden telt. De heer W. Eelkema is directeur en de heer S. Hiemstra voorzitter. De zangvereniging is van plan om met de Kerstdagen en bij andere voorkomende gelegenheden van zich te laten horen.

In de loop van de zomer werd te Collingwood, Ont., een Young People's club opgericht, zulks als onderdeel van de Young van de Young People's club te Owen Sound. Ook deze vereniging werd geboren omdat de afstand naar Owen Sound te groot is voor de jongelui.

De groep te Lindsay, Ont., heeft op 27 Sept. j.l. haar jaarvergadering gehouden, die ondanks het gure weer door 20 personen bezocht werd. Ds. Moes leidde de vergadering en verwelkomde speciaal Mr. L. Vanden Berg, fieldman. Uit het jaarverslag van de secretaris bleek, dat er in het afgelopen jaar verscheiden immigranten werden geplaatst, maar dat er ook velen weer vertrokken waren, wat niet bepaald bevordelijk is voor een gestadige groei. Mr. L. Vanden Berg hield een praatje over het werk der immigratie en gaf enkele nuttige wenken in dit opzicht. Het zittende bestuur werd bij acclamatie herkozen en in de plaats van Mr. R. de Jong, die vertrok werd als alg. adjunct benoemd Mr. G. Brinkman. Ter afwisseling liet Mr. N. Vriend de aanwezigen van zijn voordrachtkunst genieten.

Te Brockville, Ont., werd in April een vrouwenvereniging opgericht, die aanstonds 28 leden telde en als naam koos „Ora et Labora". Het doel der vereniging is schriftonderzoek en het beoefenen van werken der barmhartigheid. De vereniging vergadert eens per maand en het bestuur wordt gevormd door Mrs. De Schiffart, prsd., Mrs. Smit, 2e pres., Mrs. Vande Water, secr.esse, Mrs. De Bruin, penn.esse, Mrs. Bouwers, alg. adj.

De heer Adrian Luinstra, die 4 maanden geleden in Canada kwam, is vertegenwoordiger van de Sun Life Assurance Co. en vele Hollanders in Zuid-Ontario zullen hem wel gauw eens op zien dagen voor een praatje.

VAN HEINDE EN VER

Geheel nieuwe ontwikkelingen op het gebied van wereldpolitiek trekken vandaag de aandacht. Daar is allereerst de onwikkeling in Egypte. Reeds eerder maakten we melding van het nationalistische streven in Egypte, dat openbaar werd in het opzeggen van het verdrag van wederzijdse bijstand met Engeland, in de Egyptische aanspraken op de Soedan, een gebied, dat onder Engels-Egyptische controle staat en bovenal in de greep van Egypte naar het Suez-kanaal. Dat Suez-kanaal speelt wel de belangrijkste rol in de huidige gebeurtenissen. Het is zoals men weet een onmisbare schakel in het grote scheepvaartverkeer tussen Oost en West. In vroegere eeuwen moest alle scheepvaart van het Westen naar het Oosten haar weg zoeken rond de zuidelijke punt van Zuid-Afrika (Kaap de Goede Hoop). Denk maar aan onze voorvaders van de Oost Indische Compagnie. Maar in de vorige eeuw heeft Ferdinand de Lesseps een kanaal gegraven van de Middellandse Zee naar de Golf van Aden en de Indische Oceaan, dwars door de woestijn. Dat is het Suez-kanaal, dat tot op de dag van vandaag zo'n belangrijke rol speelt in het wereldverkeer. De toegangen ervan, staan sinds jaar en dag onder Engelse controle en schepen uit alle delen ter wereld maken er gebruik van. De Hollanders varen er door naar Indie, de Engelsen naar Brits Indie (India), de Fransen naar Indo China enz.

Het Suez-kanaal is natuurlijk niet alleen van groot belang voor de koopvaardij, maar ook voor de marine van alle landen ter wereld. Alle Europese troepen voor Korea varen b.v. door het Suez-kanaal.

Hitler wist in zijn dagen ook wel hoeveel het Suez-kanaal waard was. Zijn veldtocht tegen Rusland, die zo erbarmelijk te pletter liep op Stalingrad, had een tweeledig doel. Hitler wilde via het Kaukasus gebergte op de grens van Azie en Europa naar Iran, om daar de oliebronnen ten dienste van zijn militaire plannen te maken, en hij wilde via Palestina naar het Suez-kanaal. Om dat Suez-kanaal te kunnen beheersen vochten zijn legers onder Rommel ook in Noord Afrika.

Met deze dingen voor ogen zal het niet verbazen, dat Engeland hier krachtig voet bij stuk hield. Het garnizoen ter bewaking van het Suez-kanaal is versterkt en het schijnt dat het eiland Cyprus in de Middellandse Zee zo langzamerhand een compleet Engels arsenaal geworden is. Er zijn relletjes ontstaan tussen heethoofdige Egyptenaren en Engelse soldaten, er zijn zelfs doden en gewonden gevallen. Maar Engeland geeft geen krimp. Het is bereid over de zaak te praten maar handhaaft zijn rechten.

Men moet deze zaak ook zien tegen de achtergrond van de opbouw van een verdediging tegen eventuele communistische agressie. De Westersen zijn al jaar en dag bezig de landen van het Nabije Oosten in een verdedigingsblok te organiseren. Deze ontwikkeling in Egypte en de gang van zaken in Iran, om Palestina nog maar niet te noemen, schijnt echter wel elke mogelijkheid om werkelijk zo'n verdedigingsblok te vormen uit te sluiten. De Engelse politiek van nationalisatie in eigen land en het hals over kop toegeven aan de verlangens van nationalistische drijvers in landen als Indonesie en Brits Indie schijnt vele slapende honden wakker gemaakt te hebben.

Er zijn in Amerika stemmen gehoord, die aangaven, dat Amerika Engeland volledig zou steunen, waar het om het Suez-kanaal gaat. Officieel heeft Amerika dit echter nooit verklaard. Natuurlijk is ook Amerika ten zeerste ge-interesseerd bij deze kwestie. En uit dit achterwege blijven van een open verklaring in ronde woorden kan men eens te meer afleiden, dat Amerika en Engeland het niet recht eens zijn over de te volgen gedragslijn, die naar het behoud van de wereldvrede moet leiden. Dat bleek ook al bij het bepalen van de verhouding tussen het Westen en Communistisch China en bij de Koreaanse kwestie en niet minder bij de oliebronnen van Iran. Boze Engelse tongen beweren, dat Amerika er op uit is om zelf de Iraanse olie in de wacht te slepen en om zelf het Suez-kanaal in handen te krijgen. Natuurlijk is het nog veel te vroeg om dergelijke conclusie's te trekken met recht van rede. Wat Iran betreft, het verloop van de onderhandelingen in de Veiligheidsraad schijnt deze boze Engelse redenering te logenstraffen. Geruchten uit de vergaderzaal en uit de ziekenkamer van de Iraanse president willen beweren, dat er een goede mogelijkheid bestaat om de besprekingen tussen Engeland en Iran weer op gang te brengen. Het schijnt, dat een voorstel om de olie-productie daar weer ter hand te nemen onder leiding van westerse technici (niet Engelse), waarna Engeland dan op zou treden als olie-handelaar. Dat is tenminste al heel iets anders dan de eisen van Iran, ofschoon nog afgewacht moet worden, wat Engeland zelf van zo'n voorstel denkt.

Want het is niet meer de Engelse labour-party (te vergelijken met de Hollandse partij van de Arbeid) die de lakens uitdeelt. Een tien dagen geleden zijn er in Engeland verkiezingen gehouden. Tot verrassing van vele labour-leiders en tot voldoening van een groot deel van de wereld hebben deze verkiezingen een einde gemaakt aan de zes jaren Labour regering in Engeland.

Zoals men weet was Churchill de grandioze leider van het Engelse volk in de oorlogsdagen. Hij werd aan het roer van het Engelse schip van staat geroepen in de dagen na de catastrofe van Duinkerken toen het volk redeloos, de regering radeloos en het land reddeloos scheen. Maar toen hij zijn taak, bewonderd door millioenen, volbracht had heeft het Engelse volk hem aan de kant geschoven en kwam de Labour-regering van Attlee aan het bewind. Nu deze regering er niet in geslaagd is te verwerkelijken wat zij van plan was en binnenlandse en buitenlandse moeilijkheden haar over het hoofd dreigen te groeien blijkt het Engelse volk weer meer vertrouwen te stellen in de 77-jarige oorlogsleider Winston Churchill.

Zeer waarschijnlijk zal na deze verkiezing het Amerikaans vertrouwen in Engeland ook toenemen en ongetwijfeld zal een en ander ook zijn invloed doen gelden in de kwestie's met Iran en Egypte.

DIRECT EVEN DOEN!

Nog lang niet alle lezers van „Contact" hebben de kaart, die wij bij ons vorige nummer insloten aan ons teruggezonden. Men behoeft slechts zijn handtekening op deze kaart te plaatsen en ze in de brievenbus te leggen om overgeschreven te worden als abonne op „Calvinist-Contact", dat nu, naar aller wens, tweemaal per maand verschijnt.
Moeten wij uit deze nalatigheid opmaken, dat u het blad niet langer lezen wilt? Nee toch?
Maar dan moet u nu ook direct, voor dat u verder leest, die kaart opzoeken en verzenden. De drukker kan zijn wer niet voor niets doen en wij moeten weten waar we aan toe zijn.
Ook uit West-Canada zijn nog lang niet alle invulformulieren terug. Wij hebben het de lezers zo gemakkelijk mogelijk gemaakt. De abonnee's van hun „Contact" hoeven slechts hun kaart te tekenen en de lezers van de „Canadian Calvinist" hoeven slechts het formuliertje in te vullen en met het abonnementsgeld in de gefrankeerde enveloppe aan ons terug te zenden.
Laat ons niet in de wind praten en werken!

DE ADMINISTRATIE
Box 234, Chatham, Ont.

ONZE ORGANISATIE

JOHN VELLINGA

CREDIT UNION

Het werk en verantwoordelijkheid van de Crediet Commissie

Welke leden kunnen verwachten een lening te ontvangen? In een vorig artikel merkten wij op dat dit in hoofdzaak bepaald wordt voor welk doel de lening zal worden besteed. Volgens de voorschriften der regering mag dit alleen zijn voor „voorzichtige productieve doeleinden".

Aanstonds komt de vraag nu naar voren maar wie zal bepalen wat een voorzichtig productief doel is. Ook hierin heeft de regeling van de regering een aanwijzing gegeven. Namelijk een crediet commissie, bestaande uit drie leden.

Wij willen deze keer iets schrijven over het werk van en de regelingen waaraan zulk een commissie gebonden is. Voor alle dingen is nodig dat de leden van deze commissie personen zijn die een gezonde kijk hebben op zaken. Die kunnen onderscheiden wat productief is en wat niet. Ook is het van groot nut indien zulke personen mannen zijn die niet bang zijn om een aanvraag goed of af te keuren. Want beide zijn noodzakelijk. Het doel van een Credit Union is om geld te lenen aan haar leden en op de zelfde wijze te bevorderen dat haar leden de gelegenheid krijgen om geld te lenen waar dit anders misschien onmogelijk is. En ook terzelfder tijd krijgen andere leden een betere rente van het door hen belegde geld. Dus indien 'n Crediet commissie een lening afkeurt die werkelijk zal blijken productief te zijn is dit net zo verkeerd dan wanneer men een lening goedkeurt die blijkt onproductief te zijn. Wij moeten trachten het idee weg te nemen dat deze crediet commissie een wachthond is, die nu vooral zal oppassen dat geen waaghalsen en verkeerde personen leningen ontvangen. Hun werk is in alles zakelijk. Vriendje spelen is niet toegelaten en indien dit zou gebeuren dan moet zulk een commissie direct ontslagen worden.

Persoonlijk denk ik dat er drie dingen zijn die vooral op de voorgrond staan en die veilig kunnen worden gebruikt als een richlijn in elke aanvraag. Laat mij deze drie noemen. Eerst de zaak waarvoor een lening zal worden gebruikt, ten tweede hoeveel geld de betrokken aanvrager zelf bezit en kan beleggen en ten derde het karakter en de eerlijkheid der aanvrager.

Waarvoor zal een lening worden gebruikt Indien het is voor iets dat reeds gebleken is veilig te zijn, is dit een grote hulp. Neem b.v. dat iemand een farm wil kopen. In Canada is reeds gebleken dat farmen productief kan zijn, dus niet iets nieuws zonder voldoende resultaten. Maar, nu komt de vraag, zijn alle farms productief, of zijn er ook die niet productief zijn. Dus het is nodig dat zulk een commissie wel degelijk weet welk soort farm een aanvrager van plan is te kopen en of het land en de gebouwen er zich voor lenen dat iemand werkelijk daar productief kan boeren. Ook komt de vraag op indien de aanvrager deze farm koopt heeft hij genoeg inventaris en bedrijfskapitaal om het productief te maken. Ten leste is de aanvrager zelf in staat om te boeren, of is naar mening van de commissie deze persoon in het geheel geen boer en zal hij er niets van terecht brengen. Dus al is er een aanvraag voor een lening voor een goed productief doel, dan nog moet worden nagegaan of in dat bepaalde geval dit kan worden gezegd.

Het kan ook gebeuren dat een aanvrager bij de commissie komt om een lening voor iets nieuws. iets dat in het geheel geen garantie heeft dat het productief zal zijn, doch dat het zal afhangen van de persoon die dit onderneemt of het product wat hij hoopt te verkopen of te produceren, of van 't publiek dat zijn product moet kopen. Dan is vooral voorzichtigheid geboden. Het kan ook gebeuren dat misschien iemand zou aanvragen voor een lening om een kruidenierszaak te beginnen en wanneer hem gevraagd zou worden waar, dat men ten antwoord kreeg daar en daar vlaknaast een van die grote „chain stores". Zulk een crediet commissie kan met zulk een aanvraag korte metten maken, want een ieder weet dat het onmogelijk is om te concureren tegen deze winkels en onze arme broeder aanvrager is reeds verloren voor hij begint. Het is dan ook in zijn eigen belang dat hem een lening wordt geweigerd. Maar stel nu eens dat iemand in een uithoek van een stad zulk een winkel wil beginnen, ver van deze grote zaken, dan verandert de zaak en kan men werkelijk een productieve zaak hebben en houden. Ook is dit het geval wanneer men zulk een zaak opzet in een dorp.

Van groot belang is ook hoeveel geld heeft de aanvrager zelf om iets te beginnen. Het is niet mijn plan om een limiet te bepalen, doch volgens mijn mening is het wel aan te bevelen dat wij weer volgens een zekere basis te werk gaan. Om twee redenen. In de eerste plaats is het nodig dat ten minste een aanvrager zelf 50% belegt in de zaak die hij onderneemt, dit geeft verantwoordelijkheid en ook is het meer eerlijk tegenover andere leden die misschien ook een lening erlangen, doch niet in de gelegenheid komen omdat anderen reeds zo veel hebben geleend dat er niet voldoende contanten meer zijn om hem ook nog te helpen. Dus dollar voor dollar is vooral in het begin van een nieuwe Credit Union aan te bevelen.

Dan de persoon die de aanvraag indient. Is hij in staat om werkelijk uit te voeren wat hij van plan is? Nu bedoel ik niet dat de persoon oneerlijk zal zijn, natuurlijk is dit mogelijk en indien men twijfelt aan de eerlijkheid van de aanvrager is het de plicht van de crediet commissie om zonder wachten een lening te weigeren. Doch er zijn nog andere redenen waarom een persoon misschien helemaal ongeschikt is, of misschien heeft hij een te bezwaarlijk gezin om werkelijk zijn nieuwe onderneming productief te maken. Of dat men constateert dat de kennis aangaande de te ondernemen zaak zo onvoeldoende is dat men vooruit reeds weet dat dit een mislukking wordt.

Zoals men ziet heeft een crediet commissie een moeilijke taak en er worden dan ook mensen voor gevraagd die een rijke zakelijke kennis bezitten, besluiten durven te nemen zonder aanzien des persoons en het welzijn van de leden trachten te bevorderen en voor 100% de zaak van de Credit Union willen behartigen.

Het is daarom aan te bevelen wanneer in onze afdelingen Credit Unions worden opgericht dat men voorzichtig te werk gaat en goed uitkijkt bij de benoeming van de leden voor de crediet commissie.

Als slot dit nog. Indien leden van de crediet commissie zelf een lening aanvragen kunnen zij dit zelf niet goed of afkeuren, doch wordt over zulk een lening beslist door het uitvoerend bestuur van de Credit Union.

Ook mag een lid van deze commissie geen andere functie bekleden in de lokale Credit Union.

VERVOLG „KERKELIJK ERF"

Bedoeld schrijven van de hand van Ds. H. W. Eerland, secr. Chr. Geref. Deputaat inzake emigratie, Veldhorststr. 46, Lisse (Holland) is een uittreksel van het door Ds. J. H. Velema gemaakte verslag van de synodale handelingen, dat gepubliceerd werd in „De Wekker" van 6 October. Het schrijven luidt als volgt:

„De laatste kwestie die Woensdag avond aan de orde kwam was de zaak der emigratie, waarover nogal enige deining is geweest in de kerken. De synode heeft het standpunt van deputaten goedgekeurd nadat sommig broeders het standpunt van deputaten aangevallen hadden. Het is de aangewezen weg dat leden onzer kerken, die zich in Grand Rapids of onmiddellijke omgeving vestigen, zich bij de Old Chr. Ref. Church aansluiten. Maar het is niet juist dat men zich in Amerika of Canada zelfstandig gaat institueren. Terecht werd gewezen op art. 28 onzer belijdenis. Iemand die de Christ. Geref. Kerken wil overplanten in Amerika spreekt daarmee uit dat Christus tot dusver Zijn kerk in Amerika niet gehad heeft en die er nu pas komt met de komst van de Chr. Geref. emigrant. Daarom zal men zich eerst hebben aan te sluiten bij een kerk die de Geref. belijdenis handhaaft of althans zeer nabij komt. Blijkt het dat er in de practijk ernstige bezwaren tegen zulk een kerk zijn dan kan men de reformatie ter hand nemen en een zelfstandig kerkelijk leven institueren. Het standpunt van Ds. Zijderveld alle attestaties in Grand Rapids in te dienen werd verworpen als volkomen in strijd met de werkelijkheid van de situatie. De synode besloot voorts de correspondentie niet uit te breiden tot de andere kerken die zich bij de kerk van Grand Rapids gevoegd hebben, maar nadere inlichtingen in te winnen. Attestaties en ambten van die nieuwe kerken worden dus niet erkend tot 1953, als inlichtingen zijn ingewonnen.

De Old Chr. Ref. Church had van haar groeiend kerkverband kennis moeten geven aan de synode. De synode trok verder een strakke lijn t.a.v. eventuele dienaren des Woords in de Old Chr. Ref. Church en bepaalde dat zonder meer niet elke dienaar des Woords, behalve Ds. Zijderveld, zelfs al zou die dienaar predikant in Grand Rapids worden, in zijn ambt erkend zou worden. Deputaten voor Eenheid onder de Geref. belijders en Correspondentie met buitenlandse kerk zullen dit aan de Old Chr. Ref. Church meedelen".

We zeggen Ds. Eerlander hartelijk dank voor het tijdig toezenden van bovengegeven informatie, en met hem verblijden we er ons over dat de Chr. Geref. Kerken in Nederland zulk een pertinent en wijs besluit hebben genomen inzake hunne (vorige) leden die nu in Amerika en Canada zijn, velen ervan in onze Ch. Ger. Kerken.

As One Preacher Sees It

J. K. VAN BAALEN

CANADIAN MINISTERS

In my first article for the "Calvinist-Contact" it has been pointed out that we may well call a limited number of younger ministers from the Old Country to grow Canadian with the people to whom they formerly ministered. This, we reasoned, would be better than to exclude an entire group of highly educated spiritual leaders while admitting nto Canada people from among every other walk of life.

This, however, will not solve the growing problem of a present or future shortage of ministers in our Canadian churches.

The apostle Paul has reminded us that "that is no first which is spiritual, but "that which is naturel, then that which is spiritual". It is then quite logical and correct that our Christian Reformed people should, until now, have concentrated their efforts in behalf of Canada upon the material needs of our Canadian people. That does not hold in a absolute sense, of course: the many ministers who have left their own land to minister in Canada certainly labor for the spiritual interests; and building churches and parsonages has a bearing upon the spiritual needs. And our people have done well. Our field agents stand ready to receive the immigrants with dwelling places and "jobs", and our financial aid has elicited praise among those of other denominations. And no wonder. A $150,000 drive in 1949 that netted $190,000 has aiderd in the building or purchase of 18 churches and 3 parsonages. And now another $150.000 has been synodically recommended, and the Campaign Committee unblushingly adds that we really need $300,000 and requests that money be borrowed from the local churches' benevolence funds in order to raise quickly a sum needed to build another 26 churches and 23 parsonages. On top of that a good deal of the Church Help Fund will go to Canada, and all churches are asked to bring up a quota of $1.50 per family for the Canadian Immigration Fund and another $4.50 for the Canadian Emergency Fund.

All of which is excellent; and it is also realized that our Church cannot keep on adding new funds for Canada while using sight of its many other financial obligations at home and abroad.

However, another question is if not our churches, all along the line, could divert for a few years part of moneys that are already being given, into our Canadian direction.

What is meant is this. Every Classis has a Fund for support of Seminary and preseminary students. Some Classes find it difficult to get students to support, while others have all they can handle. Now there is no doubt about it: We American ministers may be able to serve the Canadian churches acceptably for a number of years. And a few ministers or candidates from the Netherlands may well serve for a number of years. However, as the older ministers in our United States, who were trained in the Netherlands, were slowly replaced by graduates from our school in Michigan, so also our Canadian "immigrant" churches should receive the bulk of their future ministers from among their own ranks. But how long must it take before that inevitable and necessary movement will be on its way?

There is not any doubt that, for instance here in Edmonton, we have young boys who have had a good educational beginning in the Netherlands and also boys from among the older type of immigrants who would be glad to serve in the ministry, but to whom the door is closed because of financial inability. If now all of our Classes (twenty-one!) should be encouraged to support one or more Canadian boy for the ministry, within eight years our Canadian churches would be have from 20 to 40 young ministers from among their own ranks, educated partly in Holland, partly in Grand Rapids, fully able to speak both languages and to understand the peculiar atmosphere prevailing in the fast growing Classes of our Church in Canada. But, of course, the support should be given on the condition that such young men are to serve the Canadian churches for a number of years, unless they are released from this obligation by the supporting Classis (for instance, it might conceivably happen that a candidate should receive a call from a church in the States but none from Canada).

If our churches could synodically recommend some such action, as they have recommended financial drives for buildings, it could only have a favorable effect upon the future of our denomination which will ultimately benefit greatly from the modern influx of many good elements from the Old Country.

I may add that Classis Pacific has promised to take this matter up at its next session (it should not be advanced from Canada). For this I am deeply grateful. Meanwhile, I do not think it wrong to call attention to this important matter by ringing a bell which - so it is hoped - will sound far beyond the Pacific Coast and Canada.

Edmonton heeft een eigen predikant

Vier maanden na haar instituering mocht de tweede Chr. Ref. gemeente van Edmonton in September j.l. in Ds. J. Verbrugge, die van Lynden, uit de Amerikaanse staat Washington kwam, haar eigen predikant begroeten. Het was een krachtige en beloftvolle begroeting, die Ds. Verbrugge ten deel viel. In de vier maanden van haar bestaan heeft de gemeente al een merkwaardige activiteit aan de dag gelegd. De gemeente heeft reeds haar uitgebreid vreenigingsleven ontwikkeld en al die vereenigingen riepen de predikant een hartelijk welkom toe. Ds. J. K. Van Baalen trad op als bevestiger. Er waren vertegenwoordigers van diverse omliggende zustergemeenten en er werden vele goede woorden gesproken. De zangvereniging liet het resultaat van haar studie op de Psalter Hymnal horen en ook het optreden van het kleinkoor met orgelbegeleiding werd zeer gewaardeerd. Het hoogtepunt van de avond kwam toen Ds. Verbrugge zijn nieuwe gemeente dankte voor haar begroeting en daarbij de ontroerende mededeling deed dat zijn oude gemeente hem een bedrag aan geld had meegegeven voor zijn nieuwe gemeente. Dit gebaar van de gemeente te Lynden was een voorbeeldige beoefening van de gemeenschap der Heiligen.

FOR BOYS AND GIRLS

Dear little friends,

This time I will tell you a few stories. One of them happened not too long ago in western Canada. Stories are always interesting, are they not? Specially if they really happened or if they teach us a good lesson. Sometimes a story is told just to make us smile or laugh.

Here is one to make us smile. Sammy asked his sister, "Did you hear about the fight in the post office?" And Janice asked, "No, what about it?" Said Sammy, "Well, the postmaster licked the poststamp".

A TRUE STORY

Spottie, the terrier, was the pet of the children in the Smith family. He didn't do chores like the big Shepherd dog did. Shep helped to get the cows to the pasture and home again. He was considered the watch-dog of the family. Yes, Shep was useful. But Spottie was the playfellow. The children loved Spottie but he was not considered useful. The dogs too were good friends. Both slept in the kitchen of the Smith home.

One night when all the family was asleep, Mr. Smith was awakened by some noise in the barnyard. It seemed to him that the pigs were making a racket. So he decided to get up and find out what the trouble was. The lively little Spot ran out with him.

Yes, the racket came from the pig yard. Without much caution the farmer stepped into the pen where all the young pigs were, and there he saw the mischief maker. It was a big grizzly bear attacking the pigs. Bears are very fond of pork.

As soon as the grizzly bear saw Mr. Smith he turned from the pigs to attack the man. The poor man could not get out and he had nothing to defend himself with. His heart was ffilled with terror as the angry beast snarled at him.

But Spottie jumped at the bear, biting him in the hind legs. Then the bear turned to attack the dog. But the dog was too quick for the bear and jumped out of reach.

Then the bear charged at the man again who by this time was nearer the gate. Again Spottie bit the bear in the legs, and the bear again turned to attack the dog who jumped clear once more. By now the man had gotten out of the yard to safety. The dog followed him to the house.

The grizzly seemed also to have had enough excitement for one evening so he ran away.

The next night the farmer and his brother hid themselves in a shed. This time they were armed with guns. Sure enough, late at night when all was still, the grizzly came back to feast upon the young piggies again. But the men from their hiding place shot at him and killed him before he did any more damage.

Now Spottie is considered a useful dog too. He saved the farmer's life and also the pigs. The skin of the grizzly bear was tanned and now it is one of the ornaments of the farmers house.

DO YOU LIKE RIDDLES?

1. What has lots of rings yet no fingers?
2. What is black and white, and red all over?
3. What do you see people eat their potatoes with?
4. Why do some soldiers wear brass buttons and some wear iron ones?
5. "Who in a basked-boat of reeds
   Did hide her little brother
   And later found a nurse for him
   His very own good mother?"

DE CHR. SCHOOL IN EDMONTON IS ER

Enkele jaren geleden begon men in Edmonton met een christelijke school, die slechts enkele klassen omvatte. Natuurlijk bevredigde dit de voorstanders van christelijk onderwijs niet en daarom werden van meet aan plannen gemaakt om een eigen schoolgebouw op te richten, dat aan alle eisen voor 'n volledige bezetting voldeed. Men zag de immigranten komen en men bracht een flink bedrag bijeen. Men kocht grond, liet tekeningen maken en verkreeg de nodige vergunning. Maar toen de begroting opgemaakt werd bleek, dat er tengevolge van de stijgende prijzen nog geen geld genoeg was. Een lening sluiten ging niet, omdat er voor dergelijke gevallen pas een leningsverbod was afgekomen. Toen riep het bestuur een ledenvregadering bijeen. En in die ledenvergadering werden spijkers met koppen geslagen. Ieder was het erover eens, dat er een christelijke school moest komen, en wel zo gauw mogelijk. Er werd opnieuw geld bijeengebracht en vrijwilligers gaven zich op voor het werk. En de volgende dag werd er al een begin gemaakt. Old man George Visser nam de leiding en in korte tijd stond de school er. De afwerking was nog een stug karwei, maar ook dat kwam voorelkaar. Edmonton had een eigen school; een keurig, fris gebouw met twee flinke lokalen en een groot basement, dat als speellokaal moet dienen als het slecht weer of koud is. De hoofdonderwijzer, Mr. Keiser, en de onderwijzeres, Miss Schuringa, arriveerden en het werk kon beginnen. Maar nu bleek, dat er veel meer kinderen kwamen dan verwacht was. Goede raad was duur. Mr. Keiser adviseerde het grootste lokaal in twee-en te splitsen en een week later was ook dat voorelkaar. Miss Boer werd tweede onderwijzeres en zo heeft Edmonton nu een eigen christelijke school met plm. 100 leerlingen en drie onderwijskrachten. Natuurlijk zijn er nog allerlei moeilijkheden te overwinnen, vooral op financieel gebied. Het werk moet gaande gehouden en .... uitgebreid worden. Men is van plan een financi-ele commissie op te richten, die zal trachten het zover te brengen dat niet alleen ouders van schoolgaande kinderen de kosten van het christelijk onderwijs dragen, maar dat alle leden van de Chr Ref. Church hun schouders onder dit werk zetten.

ANSWERS:
1. Bells, or telephone
2. A news paper
3. Your eyes
4. To button up their coats
5. Miriam

LANDBOUW: J. J. Wiersema

BEZINT EER GIJ BEGINT

De meeste immigranten hopen enige jaren na hun aankomst in Canada op eigen risico een boerderij te gaan exploiteren. Enkele grote gezinnen beginnen zelfs al heel vlug, na een jaar op een boerderij. Anderen werken enige jaren in de stad om vlugger het benodigde geld voor de te kopen boerderij en machines te verkrijgen. Al deze nieuwe Canadese boeren lopen het gevaar om te veel de in Holland geleerde methoden toe te gaan passen en zich weinig aan te passen bij de Canadese methoden in hun nieuwe omgeving. Laten zij steeds bedenken: het is beter een goede Canadese buurman na te doen, dan het op eigen houtje met de Nederlandse methoden uit te voeren. Kijk en luister naar de Canadese goede buren voor men begint. Later kan men dan trachten, met de kennis van de Nederlandse methode van boeren, verbeteringen aan te brengen. Vele toekomstige boeren werken enige jaren hier op een bedrijf als arbeider en zij zullen later veel plezier hebben van het in die tijd geleerde. Allen zullen trachten hun bedrijf zo goed mogelijk te beheren en „Calvinist-Contact" wil u daarbij gaarne helpen. U kunt vragen inzenden en behalve de beantwoording daarvan, zult u allerlei landbouwkundige artikelen enz. aantreffen. De Canadese regering geeft heel veel voorlichting op het gebied van de landbouw, maar de taal is voor velen een belemmering om daarvan voldoende te kunnen profiteren. De bedoeling van deze rubriek is:

a U het belangrijkste van de landbouwpers en voorlichtingsnieuws te geven;
b de overgang van de Nederlandse methoden van landbouw naar de Canadese methoden zo gemakkelijk mogelijk voor u te maken;
c u, indien het mogelijk is, een bevredigend antwoord te geven op al uw vragen. (Bedenk bij dit laatste punt goed „vragen staat vrij" en velen kunnen leren van uw vragen).
d ook anderen te laten profiteren van door u opgedane ervaringen.

Het grote verschil in de methode van boeren hier en in Nederland vindt zijn oorzaak in twee feiten:

1 in Nederland is te weinig land beschikbaar voor de boeren, hier is land in overvloed;
2 in Nederland, alhoewel duur, kan men voldoende hulp krijgen voor de werkzaamheden, hier moet men het vaak geheel zonder „vreemde" hulp stellen.

Zodoende vraagt men in Nederland: hoeveel kan ik per h.a. maken, en in Canada: hoeveel kan ik per man maken.
Hierbij gaat het niet altijd om de grootst mogelijke opbrengst aan producten, maar wel steeds om de grootste netto financiele opbrengst van het bedrijf. Wij zullen ook moeten trachten zoveel mogelijk per man te produceren. En dan hebben wij daartoe twee dingen, wat zo mooi gezegd wordt in het Nederlands, met de korte uitdrukking: Bid en Werk. Laten wij het ook in dezen, niet in eigen kracht zoeken, maar God steeds om Zijn zegen vragen, voor al ons werk. Dat houdt in, dat wij ook werkelijk trachten ons werk zo goed mogelijk te doen. Wij Nederlanders zijn niet bang om lichamelijk flink aan te pakken, maar vergeet dan niet „Bezint eer gij begint".

Als u deze winter op de boerderij alleen al het werk kunt doen, kan uw zoon ergens anders geld verdienen om zodoende de zwakke financiele positie te verbeteren. Laten wij daarom nu al gaan rondkijken of er nog veranderingen aan te brengen zijn op de boerderij. Het voeren van de varkens b.v. kan misschien veel vlugger. Een goede droogvoederbak kunt u zelf wel maken en bespaart veel tijd; bewaar bijv. de mais zo dicht mogelijk bij de plaats waar u het wilt gebruiken. Waar moet het water weggehaald worden? Tijd is geld, zeker in Canada, en met heen en weer lopen gaat er vaak nog veel te veel tijd verloren.

VRAGEN STAAT VRIJ

De heer P. Manni te Vineland Station, Ontario, vroeg inlichtingen omtrent de productie van vlas in Canada. Hij wilde weten, waar vlas verbouwd wordt in Canada, in welke kwaliteit en in welke kwantiteit en of de verbouw lonend is. De Central Experimental Farm te Ottawa heeft een speciale afdeling voor de vlasproductie. De antwoorden op de vragen van Mr. Manni, die hier onder volgen werden verstrekt door deze Division of Economic Fibre Production.

Het meeste vlas, dat Canada oplevert wordt verbouwd in de vallei van de St. Lawrence rivier, van de grens van Ontario tot de Gaspe Peninsula in de provincie Quebec, in Oost Ontario en ook in Tavistock en de Lucknow districten in West Ontario. Ook in Manitoba wordt vlas verbouwd, zij het in kleinere omvang in de buurt van Portage la Prairie, maar wegens onvoldoende neerslag in de vorm van dauw moet het vlas daar met behulp van water geroot worden.
Zoals wellicht bekend wordt practisch al het in Canada geproduceerde vlas geroot, wanneer het vochtig genoeg is van de dauw. In dat geval is de kwaliteit van het Canadese vlas minstens even goed als ander vlas, waar ook verbouwd. Ofschoon aan de andere kant de kwaliteit niet vergeleken kan worden met die van het water-geroot Courtrai vlas.
De opbrengst per acre verschilt veel in afzonderlijke gevallen en in afzonderlijke districten. Echter ben ik van mening dat we de gemiddelde productie vast kunnen stellen op ongeveer 150 pond vezel geschikt voor linnen fabricage (line fibre) en 150 pond braak vezel (tow).
De verdiensten verschillen sterk het ene jaar bij het andere, naar gelang van meer of minder gunstig weer, terwijl ook een aantal andere factoren hierin een rol speelt. Wij hebben het b.v. meegemaakt, dat vlasverbouwers, leden van een vlas verwerkende fabriek, een winst maakten van ongeveer 100 dollar per acre, terwijl anderen het niet verder brachten dan 25 dollar per acre.
Sinds de laatste oorlog is de productie van vlas in Canada achteruit gelopen, tengevolge van aanmerkelijke prijsdaling van het product en het gebrek aan een gerede markt. Niettegenstaande dit echter, vorig jaar en dit jaar werd vlas verkocht tegen redelijke prijzen. Canada is altijd afhankelijk van export van dit product. En het is daarom moeilijk te zeggen hoe de markt volgend jaar zal zijn.
Wij (de afdeling vlas van de centrale proefboerderij te Ottawa) willen geen propaganda maken voor de oprichting van nieuwe vlasverwerkende fabrieken, maar voor farmers, die betrekkelijk dicht bij zo'n fabriek wonen ligt er een redelijke mogelijkheid in vlasverbouw, mits het gewas met zorg behandeld wordt.

ADVERTENTIES

DOELTREFFEND EN GOEDKOOP

Vele Nederlanders in Canada lezen „Calvinist—Contact". Gebruik daarom deze kolommen voor uw familieberichten, zoals jubileums-, verlovings-, huwelijks-, geboorte- en overlijdens-advertenties en de aankondiging van uw verenigings-vergaderingen. Tevens voor hetgeen u te koop aanbiedt of vraagt en het vragen of aanbieden van personeel.

Kosten slechts 20 cents per regel of gedeelte van regel. Grote letters worden als twee regels beschouwd. Minimum tarief $1.50 per plaatsing.

Zend money-order met uw advertentie naar het administratie-adres:
BOX 234, CHATHAM, ONTARIO

Op 25 October verblijdde God ons met de geboorte van onze vijfde dochter
CATHARINA MARIA

JAC's VAN HEMERT
NELLY VAN HEMERT—VAN DER KOOY

Haar gelukkige broertjes en zusjes:
John, Harry, Alex, Adrie, Sarah, Ireen, Nelly

KETLEBY, October 1951

De Heere heeft ons huwelijk willen zegenen met een welgeschapen zoon
SIMON JACOB

J. KOOIMAN
H. KOOIMAN—TIGCHELAAR

FREEMAN, Ont., 22 Oct. 1951

BOEKEN

brengen gezelligheid voor lange winteravonden

Mary Pos: Sprong naar het land der Pharao's, 224 blz. $2.60; **J. W. Ooms:** De Haneveertjes $1.60; **W. G. v. d. Hulst;** Het nieuwe Voorleesboek, meerkleurige tekeningen, 300 blz., prachtboek voor $4.60; **K. Norel en Dr. Terlaak Poot:** De Tyrannie verdrijven, populair staandaardwerk met talloze illustraties over oorlogsjaren, 648 blz., $3.75; **Anne de Vries:** Den Vijand wederstaan, $1.50; **Dr. Waterink:** Onze Prins uit en thuis, 208 blz., $1.80 en Onze jonge Koningin thuis $1.60, beide met veel foto's; **Barend de Graaf:** Lange Hermen, 208 blz., $1.80 en Dine Sybesma, 208 blz., $1.80, **P. A. de Rover:** Ruig Volk, dikke roman $2.20.

STUDIE: Groen: Ongeloof en Revolutie, $2.—, **T. Cnossen:** Canada, 217 blz., $2.65; **Prof. Bavinck:** Het geloof en zijn moeilijkheden, $1.30; **Dr. Brillenburg Wurth:** Het Calvinisme vandaag, $1.30; **H. H. F. Henderson e.a.:** Neerlands Kookboek, $2.20.

Verzending $0.10 extra. Rembours volgens tarief. Stuur geld of money-order

Bestelt tijdig, voorraad op komst

"Old Country Bookstore"
10 School St., Tel. 3318-J ,Chatham, Ont.
(Catalogi ter inzage)

TE KOOP:

Een gebruikte Hollandse Matthew Henry Bijbelverklaring, Oude en Nieuwe Testament. In goede conditie. Prijs (9 delen) $15.-
JOHN RIJSKAMP
South Holland, Ill., U.S.A., Box 341

Eenmooi geschenk is een
DAGBOEK
(De dag met God) Prijs $1.95, Hollandse Kinderbijbels, leesboeken, studieboeken, enz.
Vraagt catalogus

VAN DELFT's BOOKHOUSE
308 Hess Street — Hamilton, Ont.

G. O. HOWSE ADVISEERT U:

Profiteer van artikelen van onbetwiste kwaliteit!

Ranges - Refrigerators Automatische koelkasten en Fornuizen, Moffat Fornuizen, Crosley Koelkasten, Moffat Geysers en Electrische dekens.

Radio's Electrohome Radio's en Televisie's — Admiral Radio's en Televisie's - Philco (Philips) Radio's

Kachels Coleman en Duotherm Kachels, Iron Fireman Stokers en Olie-stokers

G. O. Howse
HOME APPLIANCE SHOP

„De zaak van onbetwiste kwaliteit"

355 Talbot St. —— Phone 3717
359 Talbot St. —— Phone 2880

Wij hebben een uitgebreide sortering
„CHRISTMAS-CARDS"
Ook uw luchtpostpapier en enveloppen kunt u bij de drukker van dit blad kopen.

THE MERCURY PRESS
124 Queen Street, Chatham, Ontario

Speciale Herfstaanbieding

42 acres
In Tilbury East; woning (frame) met 4 kamers, (2 slaapkamers), 2 kleine schuren, kippenhok; goed gedraineerd, 9 acres tarwe, 2 acres alfalfa, 14 acres geploegd. Te aanvaarden 1 Maart. $10.000.— De helft contant, bel. $180.—

50 acres
In Harwich tussen Blenheim en Ridgetown; woning (brick) met 6 kamers, (4 slaapkamers) en kelder. Schuur 30 x 60, kippenhok, werktuigenloods. $10.000.—, contant $6000.—, bel. $85.—

53 acres
In de buurt van Florence; woning (brick) met 8 kamers (5 slaapkamers), kelder, schuur 48 x 24, graanopslagplaats, varkenshok, loods, kippenhok. Goed clay loam land, goed water, electriciteit. Dicht bij school. $80,00.—, De helft contant, bel. $65.—

100 acre
Een halve mijl vanaf Highway 2, 2 mijl vanaf Wardsville; woning (frame) met 7 amers (3 slaapkamers), open haard, garage, schuur 60 x 40; land goed gedraineerd, electriciteit, goede zandgrond. $10.000.— Contant $5000.—, bel. $90.—

GEOFFREY VAN RAAY
REAL ESTATE

Geld te leen voor onroerende goederen

PARKEERPLAATS BIJ KANTOOR
190 Wellington St. W. — Phone 3037
Res. Phone 2818-2.

Chatham, Ontario
TELEFONISCH ALTIJD BEREIKBAAR

DURANCE
R.R. 1 Sarnia, Ontario
FOZEN FOOD LOCKERS
Het adres voor
Vlees en Kruidenierswaren

CLASSES ONTARIO ELDERS CONFERENCE

to be held on NOV. 20, at 10 a.m. at the Chr Ref Church, Hamilton
Elders and former elders are cordially invited to attend.

John Van Dyke, Sec.

WIE IETS WIL LEREN MOET ZICH OP C-C ABONNEREN!

ANNIE SANDERS:

TRIJN HOLDA

Tjeerd Holda woont met zijn groot gezin op „Holda-State". Hij is rijk, lastig en een heerser. Dat blijkt uit dit pracht verhaal waarin hij en zijn dochter, Trijn Holda, in het middelpunt staan. Trijn heeft in stilte omgang met Jaap Gerbers, de jongste knecht, die haar lief heeft met heel zijn trouwe hart. En zij hem. Als de boer er achter komt, is hij woest. „Die knecht gaat de laan uit", brult hij, „en jij hebt huisarrest". En Jaap Gerbers verdwijnt, slachtoffer van boerentrots, die menselijk geluk dreigt te verwoesten. Trijn blijft in het geheim met hem omgaan. Nog moeilijker wordt de toestand op Holda-State, als aan de dag treedt, dat het beter ware geweest, dat Holda zijn dochter maar had laten trouwen. Trijn vlucht in haar grote angst om haar komend moederschap naar tante Anne-Mie. In de dagen van grote bewogenheid die nu volgen hebben wij grote bewondering voor de wijze boerin en de oude knecht Melis, die ingrijpen en Holda ernstig vermanen. Een huwelijk volgt, met een eigen bedoening. De dominee had gelijk toen hij zei: „Je hebt je eigen trots overwonnen, Holda! En die zichzelf overwint, is sterker dan die een stad inneemt".

2. **Y. Soini. IN ADAMSCOSTUUM.** Twee jonge mannen, met vacantie op de Finse meren, lijden schipbreuk. Zij ontkleden zich zwemmen naar de wal en.... daar staan ze op een eenzaam eiland. Nu volgt een historie, vermakelijk en ernstig tegelijk, want, om zonder gezien te worden en toch aan kleren te komen is een hele opgaaf. Onopgesmukt, kostelijk verhaal dat ge een kind wel in handen kun geven. Het eindigt met de verloving van een der „schipbreukelingen" met de dochter van hun weldoener Fraai gebonden en ge-illustreerd, **160 bladz.**

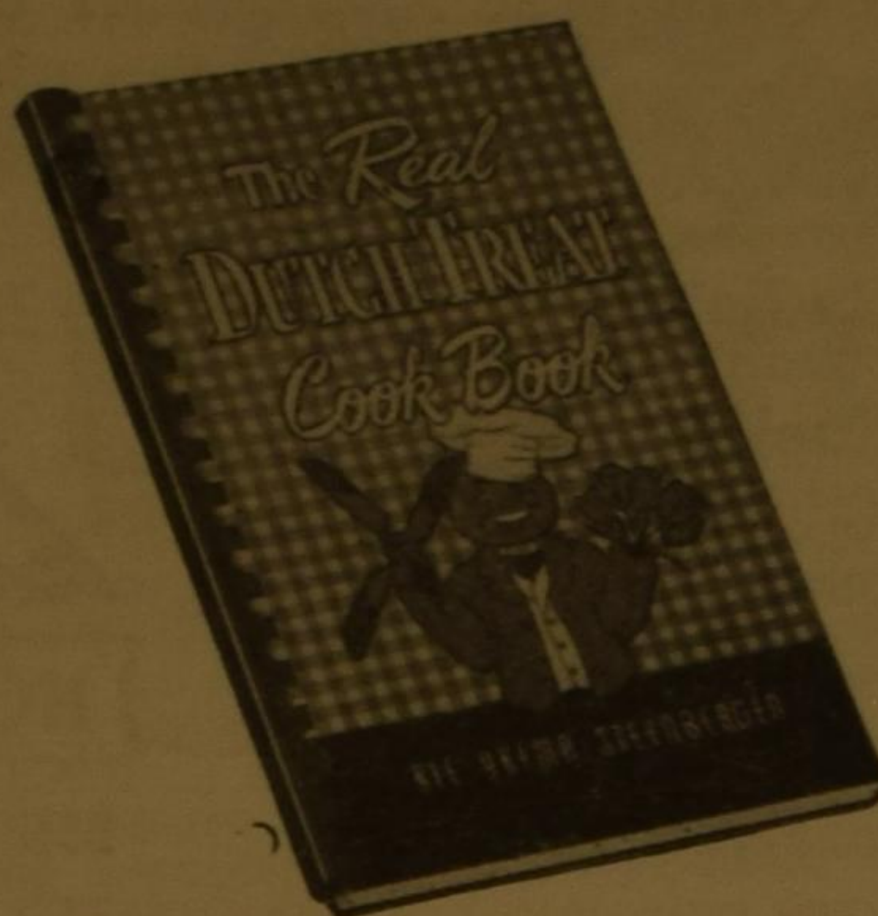
3. **Prof. Brillenburg Wurth. DE ZIN VAN HET MEDELIJDEN.** Een fijn boek voor elk wie met menselijk lijden in aanraking komt. En dat komen we allen. Het probleem, de zin en de waarde van het medelijden duidelijk ontleed. **108 bladz.,** fraai gebonden.

4. **P. de Zeeuw. ONZE SCHOLEN EN HET VERZET.** Hoe onze scholen bewaard bleven uit de klauwen van Duitsers en NSBers. Verhaal van kloek verzet. Slothoofdstuk Onze doden—58 slachtoffers en hun lijdensweg. **72 bladz.,** fraai omslag

5. **Dr. A. van Deursen. ARMAGEDDON.** Uit Johannes' Openbaring. Van de grote worsteling der volkeren, die uitloopt op de Voleinding. **48 bladz.,** fraai gebonden.

Deze vijf boeken samen voor $3.—, franco per post. Met dit verrassend goedkope aanbod openen wij het winterseizoen. Stuur drie dollar en meldt er bij, aanbod: „Trijn Holda."

J. LUINSTRA, Bookseller
SARNIA, ONTARIO, CANADA

Wordt Lid van onze

Onderlinge Ziekte Verzekering

Uitgaande van de Ch. Ref. Immigration Co-op Medical and Hospital Society

Een Onderlinge Verzekering---

voor leden van de Chr. Ref. Immigratie verenigingen in Ontario

- ★ ter dekking van risisco bij ziekte en ongeval
- ★ onder beheer van het provinciale bestuur van de immigratie verenigingen in Ontario en onder toezicht van de regering
- ★ met lage premien: $8.75 per kwartaal per gezin (kinderen inbegrepen tot 18 jaar,) kinderen boven 18 jaar $3.13 per kwartaal, alleenstaande personen $4.38
- ★ met redelijke uitkeringen: operatiekosten $200.00, ziekenhuisverpleging $150.00, bevallingen $35.00, extra medicijnen $25.00, roentgen fotos $25.00 voor ieder geval

Nieuw-aangekomen immigranten die zich binnen 30 dagen aansluiten delen zonder wachttijd in de uitkeringen.

AAN REDACTIE „CONTACT", 304 DUNDAS STREET W., TRENTON, ONT.

Zend ons per omgaande inlichtingen aangaande uw verzekeringsplan als omschreven in pamflet Z 1.

Naam ....

Naam van werkgever ....

Post-adres ....

Ook onze agenten, innen de abonnementen!

ABONNEMENTS-FORMULIER VOOR NEDERLANDSE LEZERS

Naam van persoon in Nederland

....

Adres ....

Naam van persoon die abonnement opgeeft

in Canada ....

Adres ....

Zendt dit formulier met insluiting van 3 dollar naar ons administratie-adres: Box 234, Chatham, Ont., en wij zorgen voor verzending naar Nederland.

Abonnements Formulier

Prijs drie dollar per jaar, bij vooruitbetaling

Vul in uw naam en adres en geef het met betaling van $3.00 aan uw plaatselijke agent, of stuur het naar ons administratie adres: P.O. Box 234, Chatham, Ont.

Naam ....

Post-adres ....

Indien nodig naam van werkgever en adres:

....

....

Adres Verandering

Nieuw Adres

(Vermeld steeds uw File Nummer)

Naam. ....

....

Indien nodig naam van werkgever en adres:

....

Post-adres ....

Tegenwoordig Adres